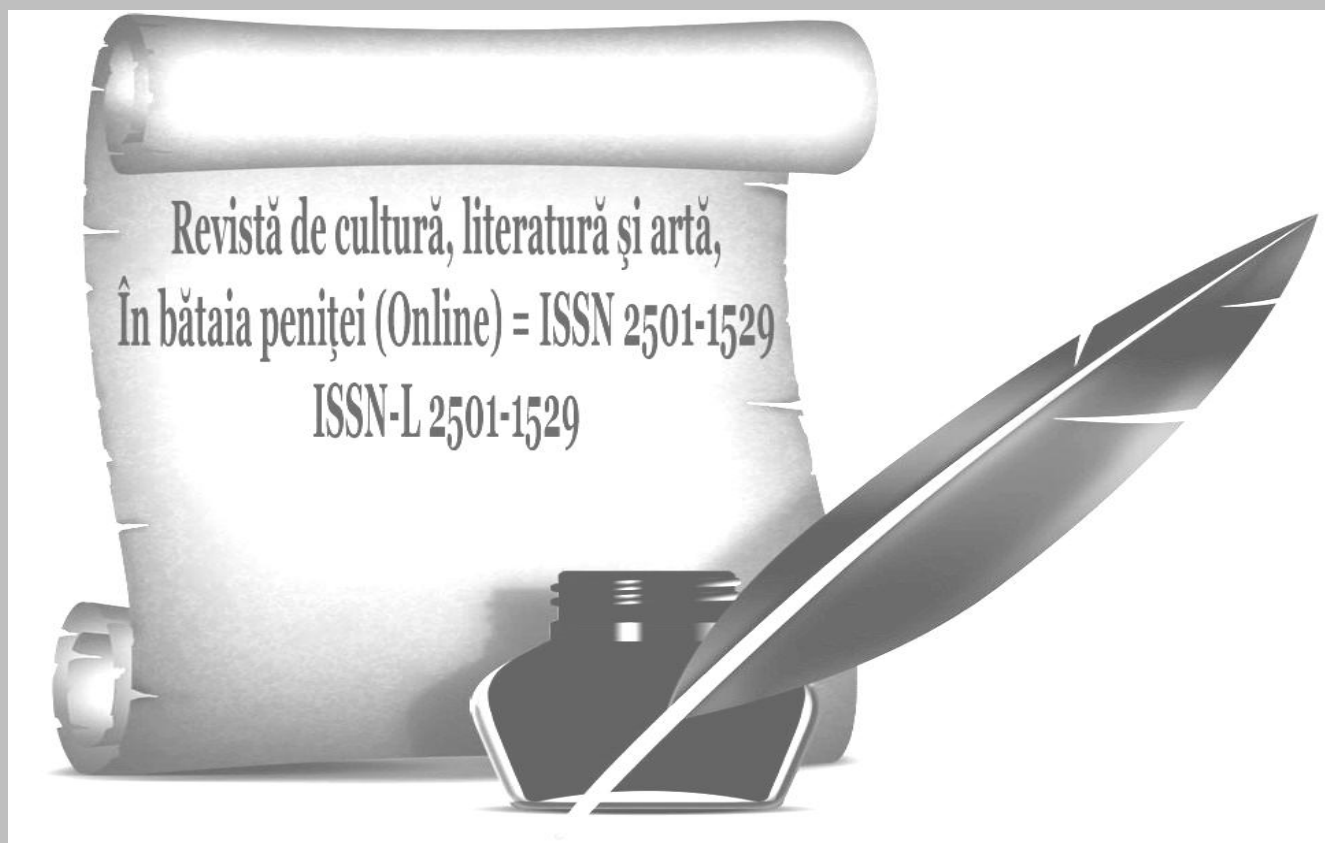
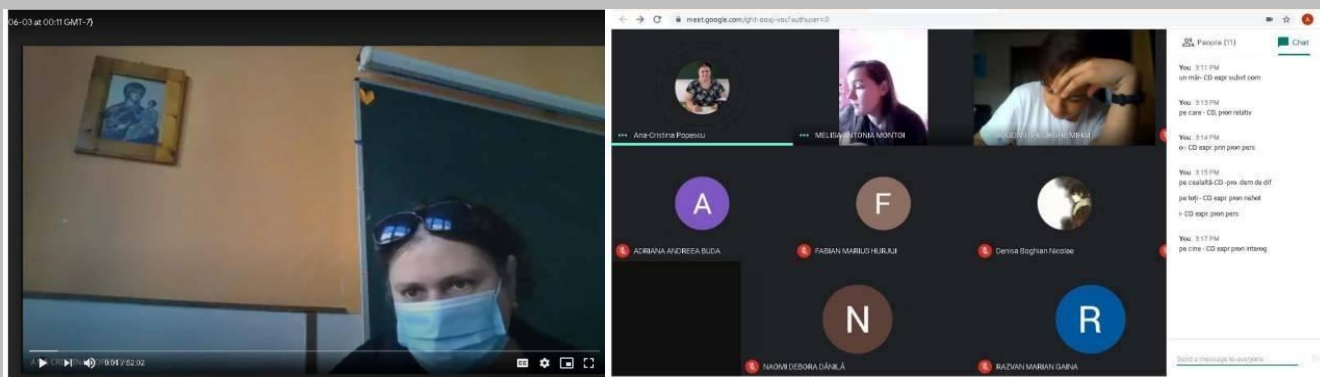

În bătaia peniței

Anul V, Nr. 2 (19) / 2020 (APRILIE – MAI - IUNIE)

CU MASCĂ SAU FĂRĂ MASCĂ / ACTIVITĂȚI CULTURALE ȘI EDUCATIONALE ONLINE

În bătaia penitei

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

Nr. 3 (20) / 2020 va apărea în luna SEPTEMBRIE

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Redactori asociați:

Radu Botiș
Adrian CRÂNGANU
Mariana STRUNGĂ

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Valentin BUSUIOC
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Simona Gabriela ȚÎRU
Andrușa R. VĂTUIU

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În bătaia
penitei” aparține strict autorului care
semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.

Caransebeș, cod. 325400,

jud. Caraș Severin, România.

Tel. 0766293724, 0736942924

www.inbataiapenitei.elzumina.ro

<http://blogul.elzumina.ro/>

EVENIMENTE

Bianca METEȘ

Premiul UZPR pentru volumul de publicistică pe 2019

Ana-Cristina Popescu din Caransebeș, dascăl de profesie și publicist prin atașament, a primit „Distincția ACTA non verba!” oferită cu prilejul decernării Premiilor Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România pe anul 2019 pentru promovarea Centenarului UZPR în volumul „Din tiparnițele presei”, secțiunea Publicații – Reviste – Cărți.

Gala Premiilor UZPR pe 2019 s-a desfășurat într-un climat online și a coincis cu Ziua Ziaristului Român, 28 iunie, încă nerecunoscută oficial de Parlament. Lauriații Premiilor UZPR pe 2019 au susținut că jurnalistul român merită o zi națională.

După ce a mulțumit Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România pentru premiu, Ana-Cristina Popescu, a aderat alături de ceilalți jurnaliști la recunoașterea oficială a zilei de 28 iunie ca Ziua Ziaristului Român afirmând: „Sunt de părere că Ziaristul Român merită o zi națională, deoarece, de-a lungul timpului, a militat pentru independență, pentru libertate, pentru adevăr, pentru valorile culturale și tradiționale românești. Ziaristul român a fost pe front, a fost în spitale, a fost în biserică, a fost pe stadioane, a fost în mediul urban, în mediul rural, a fost acolo unde era nevoie cu dragoste și pasiune. După cum există Ziua Învățătorului, recunoscută de Parlament și sărbătorită pe data de 5 iunie purtând semnificația dascălului Gheorghe Lazar, întemeietorul învățământului modern românesc, tot așa și Ziaristul Român merită o zi națională care să poarte semnificația jurnalistului și scriitorului Mihai Eminescu, ziua de 28 iunie când a fost scos forțat de la ziarul Timpul. După părerea mea ziaristul este omul de geniu, savantul, bătrânul dascăl creionat de Eminescu în poemul filozofic Scrisoarea I ce este preocupat de problemele Universului, de tot ceea ce este în jurul lui.”

Discursul Anei-Cristina Popescu s-a finalizat cu recitarea unor versuri din poemul Scrisoarea I de Mihai Eminescu. „Iar colo bătrânul dascăl, cu-a lui haină roasă-n coate, / Într-un calcul fără capăt tot socoate și socoate / Și de frig, la piept și-ncheie tremurând, halatul vechi, / Își înfundă gâtul-n guler și bumbacul în urechi, / Uscățiv așa cum este, gârbovit și de nimic, / Universul fără margini e în degetul lui mic, [...]

Precum Atlas în vechime sprijinea cerul pe umăr / Așa el sprijină lumea și vecia într-un număr”.

În bătaia penitei

Site-uri și bloguri culturale realizate de tineri talentați

Invitație pe site-ul unei tinere și talentate scriitoare:

gabrielpreda.com/home

My motto: "Whatever the end of the battle, Stay fighting, 'cause you owe it. They only live those that want to fight; And the fearful cry and will die. " (George Coșbuc, Life battle - *Lupta vieții*)

MY BOOKS

BUY THE BOOKS

gabrielpreda.com/cv

Home Publications CV News and events Contact Blog Shop

GABRIELA DAGMAR PREDA
WRITER

-----PERSONAL INFO-----

Name: Gabriela Dagmar PREDA
Date of birth: January 30, 1995
Living in Timisoara
My full time job is: writing

- Working at ZTE Services since June 5, 2017
- Member of BEST Timisoara since April, 2017
- Member of Liga Scriitorilor din Romania
- Member of Asociatia Constantin Brancoveanu

-----WORK EXPERIENCE-----

 Blogger.com
Since November, 2009 to August 2015
Working as: *blogger*

 TrendMagazin.ro
Since 2014 to 2016
Working as: *journalist*

-----PUBLICATIONS-----

I PUBLISHED:

1. Dansul stelelor, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2015.
2. Lumea mea, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2015
3. Restaurantul lui Emily, Editura Singur, 2016

APPEARITIONS IN EDITORIAL VOLUMES:

gabrielpreda.com/blog

BLOG

#13 Book release/Lansare de carte
January 27, 2018 | Gabriela Preda

Va anunț cu mare bucurie ca am avut prima mea lansare de carte, momentul la care visează de când a apărut primul roman. Lansarea a avut loc în cadrul întâlnirii Asociației Constantin Brancuși. Pentru acești membri cu experiență, aceasta lansare a fost una ca oricare alta...

Read More

#12 Despre Toastmasters
November 18, 2016 | Gabriela Preda

Salut,
Ați ținut vreodată vreun discurs în viața voastră?
Eu consider ca da. Îmi amintesc ca a trebuit să prezint la o materie despre **Polonia** în fața colegilor mei, iar altădată am vorbit despre **Ebook vs carti** la engleza. Au fost experiențe foarte interesante pentru mine...

Read More

#11 Mi-am creat propriile mele carti de vizita!
November 14, 2016 | Gabriela Preda

Featured Posts

#8 Povestea lui Emily a devenit publica!
October 20, 2016

Recent Posts

 #13 Book release/Lansare de carte
January 27, 2018

 #12 Despre Toastmasters
November 18, 2016

 #11 Mi-am creat propriile mele carti de vizita!
November 14, 2016

 #10 Sunt membru

În bătaia penitei

*Și pentru că este perioada admiterii la liceu sau facultate,
să lecturăm câteva gânduri de pe blogul Gabrielei!*

Gabriela Dagmar PREDA

Despre momentul în care am devenit oficial studentă

(July 29, 2016)

Fiind perioada admiterilor, Facebook-ul s-a umplut de actualizările viitorilor studenți. Cu această ocazie mi-am amintit de acea perioadă de acum doi ani în care am devenit ușor ușor studentă.

Nu toți aleg facultatea, dar eu am fost printre cei ce au ales această cale. Și am și scris pe vechiul meu blog despre aceste sentimente într-o serie de articole. Unul dintre ele este acesta Primele zile ca studentă (<http://brightcolouroflife.blogspot.com/2014/09/primele-zile-ca-studenta.html>). De atunci au trecut doi ani și în acești doi ani simt că mă schimb din ce în ce mai mult. Privind înapoi pot să văd acea bobocă entuziasmată de ceea ce urmează. Ca la fiecare început de capitol, am așteptat cu nerăbdare studenția.

De-a lungul acestor doi ani am realizat multe lucruri despre mine. Legat de cursuri și tot ce ține de ceea ce facem la facultate, este greu. Nu este pentru oricine facultatea aleasă de mine, dar nu am regrete. M-am obișnuit cu viața aceasta și îmi pare rău că odată cu trecerea timpului vacanțele mele se scurtează din ce în ce mai mult și viața mea parcă se complică din ce în ce mai tare pentru că verile devin din ce în ce mai scurte și ocupate. De când am început viața de studentă, ședințele foto s-au diminuat semnificativ. Am avut maximum 2 ședințe foto pe an și înainte ieșeam foarte des. Mai este și faptul că numărul de prieteni s-a redus considerabil.

De fiecare dată când mă împrieteneam cu cineva, trebuia să se întâmple ceva și acea persoană ori repeta anul, ori pleca undeva temporar, ori prietenia pur și simplu se distrugea. Am fost rănită și m-am obișnuit prea mult cu stilul de viață pe care îl am. Dar îmi place libertatea ce o dețin. Îmi place timpul liber pe care îl am și faptul că nimic nu mă ține pe loc din a scrie.

Nu am vrut acum să scriu un articol despre cât de minunată este facultatea. Asta depinde de persoană și ce alege ea. Am vrut doar să îmi exprim câteva sentimente în legătură cu acești doi ani. I totuși sunt fericită, iubită și faptul că unii prieteni au rămas indiferent de distanță ma bucură.

Sursa: <https://www.gabrielapreda.com/single-post/2016/07/29/10-Despre-momentul-%C3%AEn-care-am-devenit-oficial-student%C4%83>

Primele zile ca studentă

Am început facultatea și cum am spus că astăzi am să scriu, iată!

Am tot evitat să pregătesc postarea pentru azi, nu știu de ce. Probabil pentru că sunt prea multe de spus despre asta. Este o experiență total nouă și diferită față de viața de liceu. Am atâtea de povestit încât nu știu cu ce să încep. Cred că am să încep cu începutul, și am să povestesc despre cazare.

Cazarea

Pentru început, a trebuit să stau joia trecută, adică pe 18 septembrie, la o coadă imensă, pentru a lua camera de cămin. Am venit la Timișoara în ziua aceea cu colega mea de cameră. Am vorbit dinainte că o să stăm în aceeași cameră de cămin. Am luat camera într-un final și arăta ok. Am plecat apoi acasă pentru că deja se făcuse târziu și am ajuns la mine acasă abia la 9 seara. Am revenit în Timișoara în acea duminică, adică duminica trecută. A durat ceva până au venit și celelalte colege de cameră. Ele sunt tot anul I și una din ele este colega mea de serie. Camera este bună și sincer, îmi place la cămin. Viața de cămin este frumoasă. Am libertate, sunt departe de părinți, dar sincer, parcă mi s-a făcut puțin dor de casă, de prieteni... Internet nu am avut și abia ieri am rezolvat problema. Se pare că trebuia să cumpărăm noi Router și Cablu, însă nu-i nici un bai. Avem internet și asta contează, pentru că pe internet găsim cursurile.

În bătaia penitei

Cursuri, seminare și laboratoare

Am avut vreo 4 cursuri, dintre care două au fost de câte 3 ore. După fiecare 50 de minute, primeam pauză de 10 minute. Până acum, am avut cursuri introductive, ca să înțelegem ce va urma și să fim pregătiți pentru cursurile următoare. Profesorii sunt buni cu noi și încearcă să ne ajute cum pot. Pe lângă asta, mai sunt și amuzanți uneori. Dacă avem neclarități, întrebăm. Am primit multe surse de unde putem face exerciții pentru cursuri, de unde putem lua cursurile, am primit la fiecare curs Bibliografia și chiar sunt optimistă în legătură cu ce va urma. O să fie foarte greu, dar reușesc eu cumva să iau creditele necesare.

Laboratoarele înseamnă practică și cum în liceu nu am avut practică la nici o materie, mi-e puțin frică. Mai ales că e legat de curent electric și o să lucrăm cu circuite electrice etc.

Până acum am avut un singur seminar, și acela de Algebră. Ni s-a dat un test și profesorul a spus că dacă luăm sub 5, se vor forma alte subgrupe pentru cei care iau sub această notă și vor fi meditați de elevi mai mari ca să repete materia pe care nu o stăpânesc.

Probleme pe care le-am avut până acum au fost puține. Una din ele este sportul. Ca să facem un sport trebuie să alegem dintre mai multe variante (de ex, aerobic, baschet) și apoi să mergem la Baza 1 sau doi ca să ne înscriem. Încă nu m-am înscris, dar plănuiesc să mă înscriu în curând. Spun că a fost o problemă pentru că abia am găsit o zi în care să pot merge să fac sportul pe care îl vreau și să nu întârzii la curs.

Viața de studentă

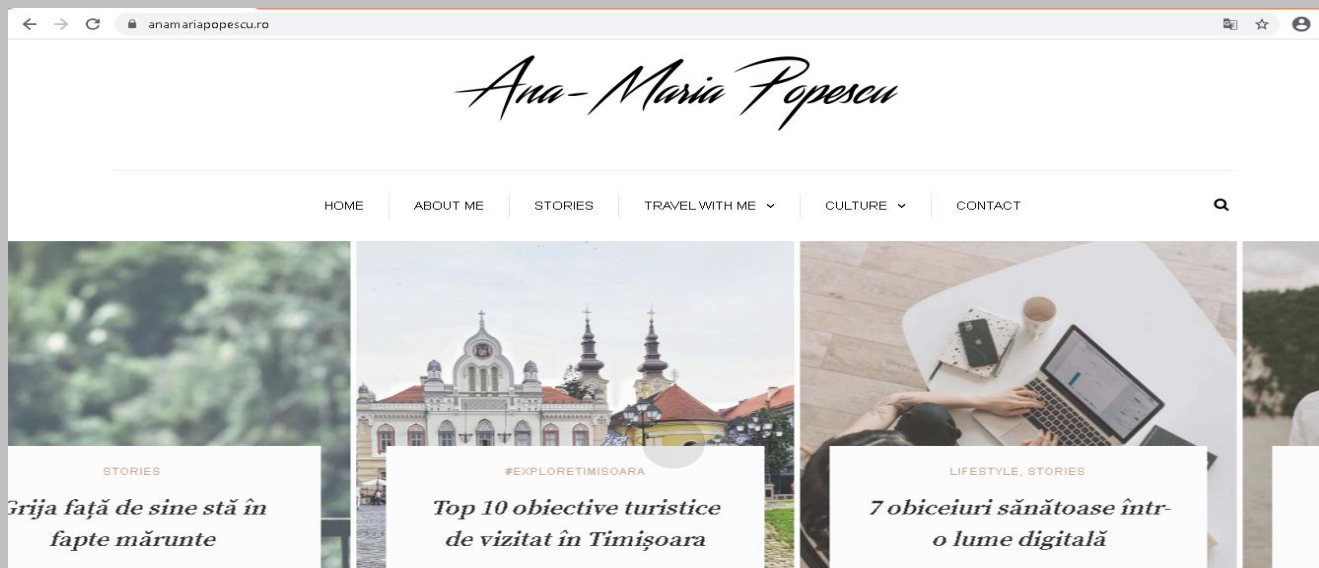
În general, până acum, este bine. Îmi place ce studiem, chiar dacă nu stăpânesc fizica și matematica o să fie mai grea. Este total diferit de liceu stilul acesta de predare, dar și viața de aici. Este cu totul altă viață. Când mă uit în urmă, nu m-aș întoarce la liceu, deocamdată!

A, și o să se întâmple ceva foarte interesant. În liceu, când alegeam șeful clasei, deja se știa cine va fi și nu prea era palpitant la vot, dar acum, că suntem 140 într-o serie, o să fie alegeri pentru șeful de an, sau ceva de genul. Poate altora nu le place viața de cămin, dar mie una îmi place mult și abia aștept să văd ce articole îmi rezervă viața să scriu, ce urmează.

Mi-am făcut și prieteni aici. Nu mulți, dar am făcut cunoștință cu alți studenți de aici. Le urez colegilor mei, cât și altor studenți, un an bun.

Sursa: <http://brightcolouroflife.blogspot.com/2014/09/primele-zile-ca-studenta.html>

*Invitație pe blogul unei tinere scriitoare pasionată de lectură și călătorii
și nu aș exagera cu nimic dacă aș numi-o și un bun jurnalist*

În bătaia peniței

anamariapopescu.ro/despre-mine/

HOME ABOUT ME STORIES TRAVEL WITH ME CULTURE CONTACT

Mă bucur că te-ai oprit puțin și ai ales să faci o călătorie în lumea mea virtuală!

Cine sunt eu?

Ana-Maria Popescu, un om care zâmbeste des și încearcă să-și urmeze, pe cât se poate, pasiunile. Pe lângă asta, sunt om de Marketing & PR, Copywriter și Social Media Lover.

De ce acest blog?

Pentru că mi-a plăcut mereu să citesc și chiar mai mult de atât, să scriu. Cred în puterea cuvintelor și în poveștile frumoase care pot inspira oamenii. Tocmai de aceea mi-am dorit de foarte mult timp să am un loc unde să pot scrie, să mă exprim așa cum simt și să fiu creativă.

Acesta este un blog prin care **doresc să duc poveștile frumoase mai departe, să pot să te ajut și să te inspir.** Tocmai de aceea, în aceeași măsură **poate fi și despre tine.**

Îmi doresc să fac ceea ce îmi place cel mai mult: **să comunic și să călătoresc.** Astfel, te invit să faci parte din povestea mea și să te regăsești printre filele acestui blog.

Nu sunt sigură dacă „rețeta” mea e cea potrivită și dacă „preparatul” o să fie gustos, însă mă bucur că tu ești aici să guști din fiecare click dat mai departe. Dacă simți că e ceea ce îți place, te invit să te „hrănești” și să te inspire.

anamariapopescu.ro/category/travel-with-me/

Dragă cititorule, îți doresc o călătorie plăcută și multă inspirație. Scrie-mi, întreabă-mă, hai să fim prieteni!

Cu drag,

Ana-Maria

@ANAMARIAPOPESCU.RO

Instagram

Facebook LinkedIn Instagram Pinterest

Ana-Maria Popescu
- Blog -

HOME ABOUT ME STORIES TRAVEL WITH ME CULTURE CONTACT

in TRAVEL WITH ME

Poiana Mărului – Ponton Mauru

1 iunie 2020

Ponton Mauru nu e un loc uitat de lume, dar e un loc în care te poți simți departe de lume.

in TRAVEL WITH ME

10 lucruri impresionante despre Castelul Peleş

15 noiembrie 2019

Find me on Facebook

Abonează-te la News

* Câmp

Prenume

Nume

Email *

anamariapopescu.ro/category/stories/

HOME ABOUT ME STORIES TRAVEL WITH ME CULTURE CONTACT

in STORIES

Păstrează amintirile în cel mai frumos cadou

6 aprilie 2019

Când ai răsfoit ultima dată un album cu fotografii? Cred că sunt foarte rare zilele în care mi se întâmplă să nu fac cel puțin o fotografie. Atunci când...

Daruește o masa caldă și redă zâmbete

25 aprilie 2019

Încă de când am început să-mi împărtășesc gândurile cu voi prin intermediul acestui blog, am avut mereu un lucru important în minte: vreau să duc poveștile frumoase mai departe. Mi-am...

Articole recente

Poiana Mărului – Ponton Mauru

Top 10 obiective turistice de vizitat

În bătaia peniței

Și pentru că este vară, haideți să urmărim un traseu turistic al Anei – Maria Popescu!

Weekend la Dunăre – Complex Egreta

Te-ai gândit vreodată că poți să dormi legănat de valurile blânde ale Dunării și să te trezești mângâiat de razele soarelui chiar din propria căsuță plutitoare? La asta se mai adaugă și zgomotul pescărușilor care își încep dimineața cu mult înaintea ta... Ei bine, de acum poți face toate acestea în **Complex Egreta**.

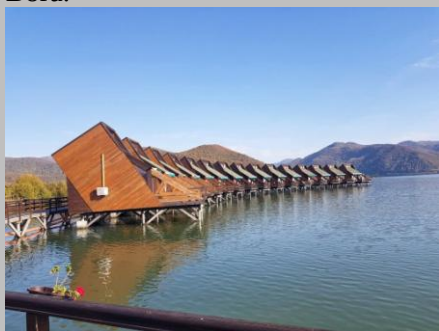
Pentru mine, fiecare vizită la **Dunăre** înseamnă o călătorie în timp.

Îmi amintesc și acum cum mergeam cu trenul la mare în copilărie. Era o noapte caldă de vară, un tren care mă legăna din toate părțile și un drum care mi se părea infinit de lung. Copil fiind, atunci când nu alergam pe culoar, adormeam cu gândul că atunci când mă trezesc voi alerga prin valurile mării. Știu că era întuneric și că eram tare supărată că tata ne-a trezit brusc și ne-a îndemnat să privim pe geam. Atât eu, cât și sora mea, ne-am frecat la ochi și ne-am lipit fețele de geamul compartimentului. Lumina lunii se reflecta în apă și ne-a lăsat să ne bucurăm câteva secunde de o priveliște aparte. Acela a fost momentul când am văzut pentru prima dată Dunărea...

Nu mă gândeam atunci că o să-i fiu recunoscătoare tatei pentru momentul acela și că peste ani și ani o să am ocazia să văd Dunărea atât de des. Chiar dacă destinația e aceeași, îmi place să aleg mai mereu o locație diferită de cazare.

De data aceasta am ales să petrecem câteva zile pe **Clisura Dunării** în **Complex Egreta**.

Denumit și „**primul sat plutitor din Europa**”, **Complexul Egreta** este și **prima stațiune lacustră din România**. Situat în **Berzasca**, complexul este compus din **15 căsuțe suspendate pe apă** și te face să te simți nu doar mai aproape de natură, ci te îmbie parcă să profiți de fiecare moment petrecut cu Dunărea în față și zgomotul pescărușilor. De asemenea, te face să te gândești și la renumitele bungalouri din Maldive sau Bora Bora.

■ Ce trebuie să știi dacă dorești să petreci câteva zile la Dunăre în Complex Egreta?

1. Închirierea unei căsuțe lacustre costă între 250 – 300 RON/noapte cu mic dejun inclus – prețul variază în funcție de sezon.

2. Recepția se face **până la ora 13.00**.

3. Fiecare căsuță suspendată deasupra Dunării este dotată cu **climă, baie proprie, living, un dormitor la etaj, televizor, wifi, frigider, o terasă mare de 16 mp prevăzută cu o copertină pentru soare și două șezlonguri**. De asemenea, complexul mai beneficiază de o **parcare proprie** și o **terasă** destul de mare unde poți lua masa.

* Există tot felul de recenzii pe internet în legătură cu condițiile de cazare. La început ne-am speriat și noi pentru că la duș nu venea apă caldă deloc, însă după ce am lăsat cel puțin 5 minute apa să curgă a fost totul în regulă.

4. În ceea ce privește **personalul**, acesta **este destul de restrâns**. Chiar și așa, doamnele care se ocupă de recepție, cazare, masă și toate cele, ne-au făcut șederea mai plăcută. De fiecare dată când am avut nevoie de ceva au fost foarte drăguțe și cu zâmbetul pe buze.

5. Se poate pescui chiar de pe terasa căsuței suspendate și se pot închiria undițe de pescuit chiar și de la recepție.

În bătaia peniței

6. Deși există o terasă, bucătăria pare să fie încă în construcții. Cu toate acestea se poate lua chiar și masa de prânz sau cina, însă meniul nu este foarte diversificat. Pe de altă parte, la doar câțiva km găsești și alte pensiuni/restaurante unde te poți bucura de o masă mai copioasă.

■ Ce poți face în Complex Egreta?

Zona este destul de liniștită și tocmai din această cauză este perfectă pentru relaxare. Fie că alegi să **pescești**, să **citești** sau să **te bucuri de soare** chiar de pe propria terasă, timpul trece destul de repede. De asemenea, **Clisura Dunării** are câteva **obiective turistice** (am scris un articol despre ele **aici**: <https://anamariapopescu.ro/obiective-turistice-clisura-dunarii/>) pe care merită să le vizitezi dacă ai ajuns în această zonă.

■ Cum poți ajunge în Complex Egreta?

Există două variante de a ajunge în **Complex Egreta**. Fie că alegi **Orșova** → **Berzasca** sau **Oravița** → **Berzasca**, drumul până acolo este destul de bun și cu cât te apropii mai tare de Dunăre, cu atât te poți bucura mai mult de peisajele oferite.

Mie mi-a plăcut tare mult această locație și m-am bucurat cu adevărat de liniștea și timpul petrecut acolo. Din când în când simt nevoia să mă deconectez de la alte activități și acesta a fost locul în care, pentru câteva zile, m-am simțit mai liniștit.

P.S.: Dacă ai fost în această locație, de abia aștept să-mi spui cum ți s-a părut. Poți lăsa un comentariu mai jos!

P.P.S.: Sper că ți-a fost util articolul și dacă cunoști și alți oameni pasionați de călătorie nu uita să împărtășești și cu ei aceste informații!

Sursa: <https://anamariapopescu.ro/weekend-la-dunare-complex-egreta/>

*Invitație printre filele online
ale unei foarte tinere și promițătoare scriitoare*

The image shows a screenshot of a website and a social media profile for Andrada Brîndușa Keszeg. The website, titled "Teatru", features a red header with the author's name and a navigation menu. Below the header, there is a large image of a book cover titled "Pe scena vieții" (On the stage of life) by Andrada Brîndușa Keszeg, published by Editura Sofologhici in 2019. The social media profile, likely from Issuu, shows the author's name, location (Voislova, Romania), and a list of publications. The publications listed are: "Pe scena vieții / Andrada Brîndușa Keszeg" (Published 11 months ago), "Metaforele copilăriei / Andrada Brîndușa Keszeg" (Published 1 year ago), "Lumea sufletului meu / Andrada Brîndușa Keszeg" (Published 1 year ago), "Momente" (Published 1 year ago), and "Călătorind printre gânduri" (Published 1 year ago). The profile also includes a "FOLLOW" button and a "NEW" tag.

În bătaia penitei

*Și pentru că fiecare are nevoie de un reper în viață,
haideți să lecturăm câteva gânduri ale Andrașei
despre importanța oamenilor ce se pot ivi în drumul nostru prin viață!*

Avem nevoie de modele în viață

Încă din cele mai vechi timpuri, dascălul a ocupat un rol important în societate, fiind privit cu multă apreciere și respectat, iar acest loc ar trebui să-l ocupe și azi în lumea în care trăim.

Scopul dascălului este de a-și îndruma elevii, de a deveni el însuși un izvor de inspirație pentru ei și de a reuși să ajungă la inimile lor, încercând să-i modeleze asemenea olarului care modelează o bucată de lut.

Am început clasa a cincea lăsând, cu părere de rău, în urmă anii petrecuți alături de doamna mea învățătoare. Priveam cu teamă spre viitor, iar faptul că de acum încolo aveam profesori la fiecare materie mă făcea să-mi pun întrebarea „Oare mă voi descurca?”. După primele zile în care am făcut cunoștință cu doamna dirigintă și cu ceilalți profesori, eram din ce în ce mai încrezătoare și mai hotărâtă să rămân

un elev bun între cei buni.

Prima oră de limba română... Pot spune că după aceea oră chiar mi-am pus întrebarea „Ce aș dori să fac în viață?”. Doamna profesoară de limba română este o persoană specială din toate punctele de vedere.

Înzestrată cu frumusețe, bunătate, decență, modestie, și înarmată cu multă răbdare, ne-a vrăjit încă din prima oră. Pentru a ne cunoaște mai bine, ne-a pus să scriem o scurtă compunere. Era prima mea compunere din clasa a cincea. Am încercat să scriu cât mai caligrafic și să-mi redau cât mai corect ideile. Reacția dănei nu a întârziat să apară. M-a încurajat să mai scriu și să citesc mai mult, pentru că doar astfel îmi voi îmbogăți vocabularul. Am rugat-o să-mi recomande câteva cărți. De mic copil mi-a plăcut să citesc, dar acum totul era mai interesant. Pentru mine era limpede ca lumina zilei. Visul meu era și este și acum să devin profesoară de limba română. Pe lângă meseria de dascăl, doamna profesoară este și scriitoare. A scris multe cărți, deci este un scriitor în adevăratul sens al cuvântului.

În clasa a cincea am avut prilejul de a mă număra printre membrii Trupeii de teatru „Șeherezada“, ce a jucat câteva din piesele scrise și regizate de către doamna profesoară, dânsa fiind și coordonatorul colectivului nostru. Am avut onoarea să joc în aceste piese, dar am avut și marea onoare să lecturez câteva din volumele pe care le-a scris. Și cât de frumos scrie! Atât de frumos, încât am încercat și eu. Nu am ținut niciodată șirul lucrărilor. Scriam din plăcere, o idee azi, una mâine, peste alte câteva zile reveneam cu alte gânduri. Era ca o joacă de-a v-ați ascunselea. Uneori îmi găseam repede cuvintele, alteori mai greu, iar câteodată deloc.

Cel mai frumos și cel mai special cadou din viața mea l-am primit... de la cine credeți? De la doamna profesoară. Adunase cu grijă lucrările mele, iar în preajma Sărbătorilor de iarnă ieșise de sub tipar o carte pe care era numele meu. Nici în visele mele cele mai frumoase nu credeam că mi se va întâmpla mie una ca asta. Se pare că cineva acolo sus mă veghează, iar aici pe pământ cineva mă pomenește în fiecare rugăciune, și tot aici cineva încearcă să mă transforme dintr-o bucată de lut într-un vas frumos. Doamna profesoară a avut mereu încredere în mine. S-a bucurat pentru reușitele mele și nu s-a întristat niciodată pentru eșecuri, ci m-a încurajat să merg mai departe. În momentul în care un dascăl spune unui elev ce nu a reușit să obțină premii la un concurs „Important este faptul că ai participat, căci acolo erau elevii cei mai buni dintre cei mai buni“, nu ai cum să nu-l respecți. Niciodată nu a considerat un rezultat slab ca pe un capăt de drum, ci mai degrabă ca pe o provocare, acordându-ți în continuare încredere.

Recent, doamna profesoară a fost invitată la o emisiune radio, în care trebuia să vorbească despre profesie și despre cărțile pe care le-a scris. Ascultam cu sufletul la gură cu câtă ușurință răspundea la întrebări, citând fragmente din operele marilor scriitori sau chiar din Sfânta Scriptură. Cum să nu-ți dorești un astfel de model în viață?

Nu era un răspuns care să nu ne includă și pe noi, elevii de azi, sau pe cei de ieri. Se spune că omul sfințește locul. Acest lucru l-a făcut și doamna profesoară, uimindu-i pe radioascultători.

Cei ce au intervenit telefonic au avut doar cuvinte de laudă, numind-o dascăl în adevăratul sens al cuvântului, nu doar profesor, pentru că vorbea atât de frumos și cu multă bucurie despre elevii săi! Aș putea să scriu ore în șir despre modelul meu în viață, căci aș avea multe, multe de povestit, căci doamna profesoară are o inimă mare, dăruind fără să aștepte nimic în schimb.

Mi-aș dori să-i calc pe urme acestui dascăl minunat. E greu... E foarte greu când cel din fața ta este înzestrat cu o bunătate sau o modestie aparte și, de parcă nu ar fi de ajuns, este dotat cu o superintelență pe care a acumulat-o de-a lungul timpului.

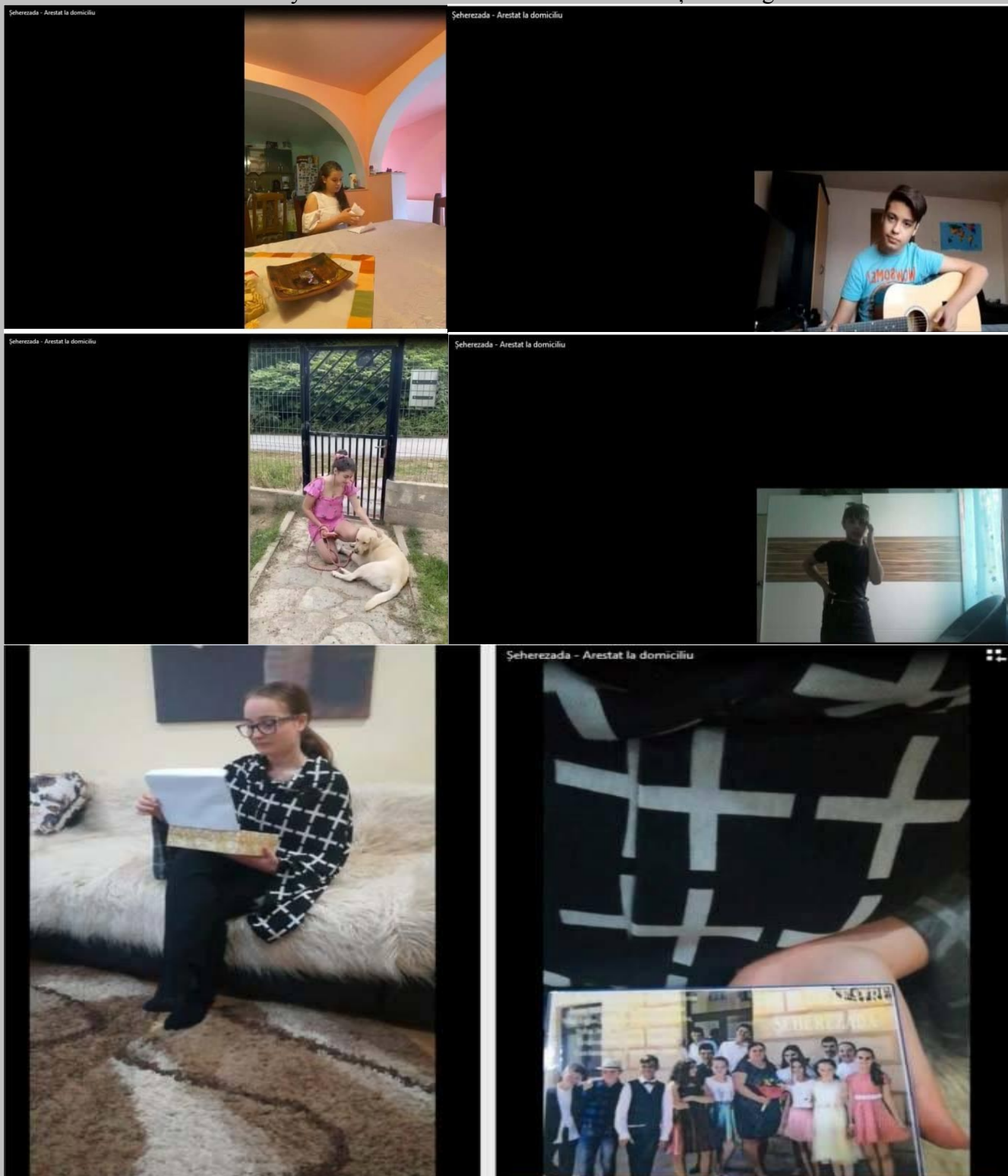
Sursa: <https://www.7-zile.com/avem-nevoie-de-modele-in-viața/>
(Publicat 07/08/2019 | De Adrian Cranganu)

În bătaia penitei

TRUPA DE TEATRU ȘEHEREZADA A AVUT ANUL ACESTA O REPREZENTAȚIE ONLINE

Adresa pentru vizionarea spectacolului: <https://www.youtube.com/watch?v=abGjgnq6T2k>

Piesa de teatru pusă în scenă de Șeherezada a fost „Arestat la domiciliu“, autor Ana-Cristina Popescu. Au interpretat actorii: Tabloul I : Melisa Montoi Tabloul II: Bogdan Mihai Tabloul III: Ariadna Buda Tabloul IV: Aly Titel Lifa Tabloul V: Andrada Brîndușa Keszeg.

În bătaia penitei

Teatru

Ana-Cristina POPESCU

MOTTO: Dacă porumbeii și-ar uita zborul, pământul ar fi orbit de potop ca în timpul lui Noe.

Arestat la domiciliu

Personaje:
X, Y, M, Q, O, Z
TABLOUL I
Personaje: X

Decorul:

O cameră. În cameră un dulap, o canapea, o masă, scaune; o măsuță unde să fie un lighean, săpun, prosop, o sticlă cu dezinfectant, cu spirt, se poate folosi o sticlă cu pulverizator.

X: (căutând în cutiuța poștală de la ușă) O scrisoare! (O studiază.) Ciudat. Nu scrie pe plic niciun expeditor, doar destinatarul. (Cugetă. Se apropie de masă. Pune scrisoarea pe masă. Se așază pe un scaun. Ia scrisoarea și o întoarce pe toate părțile.) Destinatarul sunt eu. Dar ce scrisoare e aceasta? (Se ridică brusc.) Dumnezeule! Am uitat să o dezinfectez și am mai aruncat-o și pe masă. (Cu spaimă pe chip, agitată.) Oare am dus mâinile la față după ce am atins-o? Chiar nu îmi mai amintesc. (Gânditoare.) La un moment dat am avut impresia că mi se zbate ochiul drept. Nu, nu cred că am dus mâna la ochi. Dar la nas? Parcă mă mânca și nasul înainte de a găsi scrisoarea. (Hotărâtă.) Trebuie să mă spăl cât mai repede pe mâini și să dezinfectez masa și scrisoarea până nu se întâmplă vreo nenorocire. (Se grăbește să se spele pe mâini, dar face doi pași și strănută. Se oprește speriată.) Am strănutat. Oare ce o fi însemnând și asta? Nu. Nu am răcit. Cred că e de la praf. Am uitat să șterg praful de dimineață și cum sunt alergică la praf, am strănutat. (Se spală pe mâini, se șterge. Ia dezinfectantul cu pulverizator și stropește masa, o șterge, pe urmă pulverizează și pe scrisoare spirt rostind): Orice ar spune unii, dar spirtul e cel mai bun dezinfectant. (Duce pulverizatorul și prosopul folosit să șteargă masa la loc. Se reîntoarce la masă, ia loc pe scaun și ia din nou scrisoarea în mână, o întoarce pe toate părțile, dar nu o deschide.) Ce scrisoare să fie aceasta? Nu așteptam nicio scrisoare. Să mă gândesc. Ion nu s-ar deranja să-mi trimită nicio scrisoare din Italia. Nu reușește să lege câteva cuvinte într-un enunț menit să încante pe cineva. Mai bine pune mâna pe telefon și mă sună. Dacă-i dor de mine mă poate și vedea pe WhatsApp sau Messenger. Să fie de la mătușa Veta din Germania? (Se gândește.) Nu, nu cred. Ea nu știe să se descurce într-un oraș mai măricel în România, cum să ajungă ea la poștă în locul unde-i acum? Să fie de la serviciu? Mă îndoiesc. Ne-au trimis pe toți acasă în șomaj. Nu mai au nevoie acum de croitori. Să fie de la vreo clientă? Poate vrea Maria o rochie nouă? Ea e mereu cochetă. (Zâmbind.) Îi place să se îmbrace în tot ce-i la modă, pe urmă își face poze și le pune pe facebook. Mă îndoiesc să mai își dorească acum rochii, nu mai are unde să le etaleze. De când cu pandemia aceasta de gripă, un nou Coronavirus, COVID 19, s-au închis toate restaurantele. Nu se mai fac nunți, petreceri, seri bănățene. Nici în parc nu se mai poate ieși. Până și parcurile s-au închis. Ne-au arestat pe toți la domiciliu. Fiecare casă e o celulă, iar fiecare dintre noi prizonieri în propria cochilie. Dacă nu suntem cumiți și încercăm să evadăm din cochilie ne paște câte o amendă. Frumoasă amendă! Ai declarație, bifezi pentru ce ai părăsit cochilia o clipă și tot poți să muști amenda. Mai depinde și de noroc. (Se gândește o clipă.) Poate că totuși scrisoarea e de la Maria. Își poate face poze și în casă, dacă simte nevoia de schimbare. Măcar mai schimbă câte o rochie, dacă nu reușește să schimbe și aerul pe afară. (Mai întoarce scrisoarea în mână.) Dar de ce nu și-a scris numele la expeditor? Da. E ciudat. Maria și-ar fi scris numele. (Împinge scrisoarea pe masă.) Cine mi-a trimis această scrisoare și de ce? Ce glumă mai e și asta? Cineva s-a gândit să-mi facă o farsă sau îmi vrea cineva răul? Dar cine? Mi-e și frică să o

În bătaia penitei

deschid. Poate să fie orice în plic până și microbi de COVID 19. O scrisoare fără expeditor poate să ascundă orice. (Ia scrisoarea, pe urmă o aruncă speriată pe jos.) Mi-e frică? Cum să o deschis? Mai bine nu o deschid. E ca o cutie a Pandorei, poate să ascundă în ea toate nenorocirile. Și atunci eu de ce să o deschid? Mai bine să nu știu nimic. (Zâmbind fals cu dinții în față – comic.) Sunt așa, fericită! De ce aş cerceta ceva ce mi-ar putea distruge fericirea? (Își sprijină capul în palmă, stând cu cotul pe masă, pierdută în gânduri.) (Tresărind, pe urmă sărind de pe scaun și ridicând scrisoarea.) Dacă e ceva urgent, ceva important. Poate s-a întâmplat ceva rău (face o pauză) sau bine. O deschid indiferent ce o să fie. (Rupe plicul și scoate scrisoarea. Citește conținutul, pe urmă îl lasă să cadă. Se așază pe scaun și începe să plângă.) (Printre suspine.) Atâta mi-a fost. M-au anunțat că la ora 15 vin după mine cu izoleta, ca să mă ducă la spital să-mi facă analizele, că am rude ce lucrează în alte țări cu risc major de infectare cu noul virus. (Cu glas sfâșietor de parcă mereu boceste.) O să-mi ia temperatura. (Pune mâna la frunte.) Deja mi-a crescut temperatura. (Îngrijorată.) O să-mi facă un test. Dar poate înaintea mea i-au făcut un astfel de test și unui purtător al virusului, ca mai apoi, din lipsă de igienizare, să mi-l facă cadou și mie. (Disperată. Plângător pe tot parcursul monologului de mai jos.) Nu vreau să mor! Doamne, salvează-mă, Doamne! Și dacă aş fi avut virusul, mai bine mă tratam acasă, decât să mă ducă la spital. O să mă încuie într-un salon și vor uita de mine. Nu o să am grup sanitar, apă, mâncare. Doamne! Dacă mă vor intuba, trează fiind, fără anestezie? Mă vor omorî cu zile! Sau poate îmi fac atestezie câteva zile la rând până distrug tot ceea ce e viu în mine. Nu vreau să mor! Nu vreau să plec de acasă! Nu mă lăsați, oameni buni, vor să mă pună pe lista celor decedați de COVID 19. (Speriată.) Cât e ora? Doamne! Ora 14! Mai am o oră până la moartea mea. (Alungă orice tristețe. Îndârjită. Se ridică de pe scaun.) Știu ce o să fac. O să-mi iau strictul necesar într-o geantă și plec. (Ia o geantă din dulap în care aruncă niște haine.) Mă duc la sălașul din munte, la sălașul de vară făcut cândva de bunicul meu. Acolo n-o să mă mai găsească nimeni. O să mă gospodăresc departe de toată nebunia aceasta, de toată isteria. Și, da, o să mă joc de-a șoarecele și pisica cu poliția și tot o să ajung la sălaș. Când se va termina circul acesta, dacă se va termina vreodată, mă întorc de la chilia mea de pustnic înapoi printre oameni. (Pleacă în grabă.)

TABLOUL II

Personaje: Y

Decorul: O cameră.

Y (stând pe un scaun și mângâind o chitară): Nu se mai știe nimic de vecina mea de o săptămână. S-a auzit că ar fi primit o scrisoare prin care a fost înștiințată că vor veni să o ducă cu izoleta la spital, dar ea a fugit de acasă. Au căutat-o peste tot, dar nu au găsit-o. Parcă a înghițit-o pământul. (Un acord, două, trei la chitară.) Norocul cu muzica, altfel nu știu ce mă făceam. Mă ofileam de atâta singurătate. (Entuziasmat.) Când las muzica să-mi pătrundă în toată ființa simt cum înmuguresc, înfloresc, înverzesc, cum apele se strâng ocean în mine și valurile lor se izbesc să-mi spargă sufletul. Ce poate să fie mai plăcut ca muzica? Tot ce e în jurul nostru e muzică. Fiecare lucru are muzica lui. Până și scaunul acesta are muzica lui, de la glasul vântului, lacrima cerului, freamătul copacului, rindeaua din mâna tâmplarului. (Din nou un acord, două, trei la chitară.) Oare ce se fac cei ce n-au nicio pasiune și sunt obligați să rămână la domiciliu datorită stării de urgență aprobată de guvern? Ce ți-e și cu virusul acesta? Condamnă oamenii la singurătate. Abia acum am început să-l înțeleg pe Iona. Ieri am urmărit din nou dramatizarea lui Iona după opera literară scrisă de Marin Sorescu. E atât de actual. Câtă singurătate, câte burți de pește, câtă dorință de libertate, de lumină! (Zâmbind.) Când mi-a prezentat profesoara de limba română la lecțiile on-line drama Iona mi-a stârnit curiozitatea să mai urmăresc încă o dată punerea în scenă. Acum înțeleg mai bine oricând totul, totul. (Un acord, două, trei la chitară.) Atâta distanțare socială, atâta singurătate! Doar ea, muzica mi-a mai rămas, ea singura ce poate să taie burțile de pește și să mă ducă spre libertate, spre lumină.

(Un cântec despre singurătate, distanțare socială, acompaniat de chitară.)

În bătaia penitei

TABLOUL III

Personaje: M

Decorul: O cameră.

M (privindu-se într-o rochie în fața unei oglinzi): Mă-nebunește vecinul ăsta cu muzica lui. Nici rochia nu mai pot să observ cum îmi vine. Toată ziua zornăie la chitara aceea. Poate mă supăr odată și-i trimit poliția pe cap pentru tulburarea liniștii publice. (Face câțiva pași prin fața oglinzii.) Și vecina de peste drum, croitoreasa, a dispărut. (Se mai mișcă stânga, dreapta, pe loc în fața oglinzii.) Până la urmă ce-mi pasă mie că a dispărut? Nici măcar nu aveam voie să o vizitez. „Asigurarea de bunuri care acoperă necesitățile de bază ale persoanelor și animalelor de companie sau domestice“ nu se face prin vecini, decât acolo unde există autorizație. Am noroc cu Tică, câinele. (Se așază pe covor lângă câine. Îl mângâie.) Ce zici, Tică? Facem un selfie? (Folosește telefonul și își face un selfie împreună cu Tică sau cum vrei tu să-l cheme. Se uită la poza din telefon.) Superb! Am postat-o pe facebook. Să vezi câte like-uri o să primim! Suntem așa de frumoși. (Privind puțin disprețuitor spre câine.) De fapt eu o să primesc like-uri pentru frumusețe. Tu? A, da, tu, pentru că ești câine! (Zâmbește.) Câți nu ar da să fii acum a lor! Te-ar plimba toată ziua. Nu te-ai mai ofili în casă cu ochii la ușa aceea care nu se mai deschide, ca să alergi după o gură de aer. (Se ridică. Se apropie din nou de oglindă pe urmă se întoarce spre câine.) Ce te uiți așa mirat la mine? Sunt frumoasă, nu-i așa? O să te scot imediat la plimbare. A! Nu. De data aceasta e invers. O să mă scoți tu pe mine la plimbare. Mereu câinele a fost cel mai bun prieten al omului. L-a scăpat din multe primejdii. I-a fost alături în cele mai grele încercări. (Se apleacă de câine, îi pune mâna pe cap mângâindu-l.) E timpul să mă scoți la plimbare. Să vezi ce poze frumoase o să facem în aer liber spre invidia vecinilor.

TABLOUL IV

Personaje: Q

Decorul: O cameră.

Q (căutând prin dulap): Chiar nu știu unde le-am pus. (Scoate haine, le aruncă pe jos.) Trebuie să fie pe aici pe undeva. (Mai caută.) Dar dacă nu le-am pus în dulapul de haine? (Începe să adune hainele de pe jos și să le aranjeze din nou în dulap.) Iar latră câinele acela. Cred că o face intenționat. E provocat de vecina din colțul străzii să latre, ca să își facă simțită prezența pe afară. Atâta știe, să se laude că ea poate să se plimbe zilnic. (Aranjează hainele și închide dulapul.) (Se așază pe ce își dorește din cameră, pat, canapea sau scaun.) Să mă gândesc. În urmă cu o săptămână am fost la cumpărături. Era nebunie. Fiecare om părea că vrea să cumpere tot magazinul. Nici eu n-am fost prea departe de a-l cumpăra pe tot. Să le fi pus printre pachetele cu făină din cămară sau în dulapul de la bucatărie. (Își lovește cu un deget fruntea ca și cum ar gândi profund.) Sper că nu le-am rătăcit în frigider sau mai grav, în congelator. (Se ridică și se apropie de o poșetă.) N-am verificat poșeta cea neagră. (Răstoarnă toate lucrurile din poșetă pe pat. Se uită cu atenție la ele.) Nu sunt nici aici. (Se așază din nou în timp ce adună lucrurile în poșetă și spune.): Dacă mi-aș aminti în ce am fost îmbrăcată, poate aș afla cheile pierdute de la casă. În buzunarul de la pantalonii de blugi am căutat. Geaca de primăvară am buzunărit-o. (Face o pauză în ceea ce spune.) Nu mai era necesară nicio stare de urgență, că m-am arestat singură la domiciliu. Am cumpărat produse ca pentru un cataclism și am pierdut cheile de la casă. O să încep să vorbesc singură sau cu obiectele de prin casă, de nu-mi găsesc cheile, ca să mai evadesc și eu din când în când la aer. (Se plimbă prin cameră agitată.) Dar dacă sun la 112? Și ce să le spun? Că sunt blocată în casă? Mi-ar spune că e foarte bine, că acolo trebuie să stau. Doar de le spun că mi-e rău. Cum să le spun că mi-e rău? Vor crede că am COVID 19. Unde să le fi pus? Numai în ușă nu le-am căutat. (Se duce spre ușă. Ia cheile.) Dumnezeu! Cheile! (Le strâge la piept.) Am găsit biletul meu spre libertate.

În bătaia penitei

TABLOUL V

Personaje: O

Decorul: În grădină, pe o pătură cu o sticlă de băutură, coasa, un prosop.

O (în timp ce-și dezinfectează coasa cu un prosop umed): Parcă aş fi moartea ce-și dezinfectează coasa după ce i-a secerat pe cei ce s-au îmbolnăvit de COVID 19. (Face o pauză în vorbire, pe urmă continuă.) Aşa-mi trebuie, dacă am consumat prea mult dezinfectant şi pe urmă am împrumutat coasa vecinului. Acum trebuie să o dezinfectez. Dacă mi-a adus-o plină de microbi? Eu tai iarba, o dau la păsări, la iepuri şi odată cu ea şi microbii. (Abandonează puţin coasa şi ia o gură din sticla de băutură. Toarnă puţin şi pe prosopul ce-l foloseşte să dezinfecteze coasa. Mai ia pe urmă o gură şi-i pune dopul.) Bun dezinfectantul acesta. Îţi dă viaţă şi te fereşte de toate bolile. Adevărat medicament. Nimic nu se compară cu răchia de prună, dezinfectează, te vindecă de toţi viruşii din lume, îţi răcoreşte sufletul. (Pupă sticla.) Lichid de nădejde. (O lasă jos şi iar se apucă de frecat coasa.) Mai puţin la vârf şi eşti gata pentru a te ascuţi în iarbă. (Către coasă în timp ce o lustruieşte.) Îşi place şi ție țiuca? Te-ai şmecherit! Uite ce ai început să luceşti de când te frecionez cu răchie! Te-ai luminat la faţă. Dacă te-ar vedea moartea, ar încerca să negocieze cu mine. Ce i-ar mai plăcea şi ei mirosul de răchie! Măcar un abur de la un astfel de dezinfectant să simtă şi ea sau o picătură pe limbă, că poate s-ar mai îndulci. (Priveşte coasa.) E gata. (Mai ia o gură de țiucă, pe urmă se ridică, ridică şi coasa.) Ia să vedem cât de bine tai iarba cea fragedă! (Începe să taie iarbă.) Să secerăm tot ce se iveşte în cale, să fim ca virusul acela ce aleargă şi nu iartă nimic! (Se opreşte.) Ce ameţit sunt! Medicamentul cred că-şi face efectul. De nu ar fi el, aş urla de singurătate sau aş tăia gardul vecinilor, să am măcar prin certă cu cine schimba o vorbă. (Se aşază pe pătură şi pune coasa lângă el.) Eu cred că e de ajuns cu munca agricolă pe ziua de azi. O să mă culc puţin, poate se mai limpezesc şi gândurile mele, iar când mă trezesc, să mă trezesc într-o lume mai veselă.

TABLOUL VI

Personaje: Z

Decorul: O cameră.

Z (În genunchi pe covor caută ceva. În apropiere de ea se află un pachet nedesfăcut şi o pereche de ochelari.): Unde mi-am pierdut ochelarii? (Atinge uşor cu mâna covorul în stânga, în dreapta, înaintând în genunchi.) Trebuiau să cadă, ca să nu-i mai găsesc. (Caută.) Şi când stai să te gândeşti că nu am voie afară decât câteva ore, că nu mai corespund. Am peste 65 de ani. (Caută.) Ca să-mi fac alţi ochelari îmi ia o groză de vreme. Să mă programez la medic e cam imposibil, că prioritate are COVID 19, restul problemelor par să nu mai existe. Dacă aş reuşi printr-un miracol să mă programez la medic, nu îmi va ajunge timpul ce a fost alocat celor născuţi mai de demult. Nici măcar nu pot să mă orientez fără ei. Sunt un om pierdut fără ochelari. O să stau aici în casă, arestată, fără mâncare, fără apă, fără să ştie nimeni de mine. (Se loveşte de pachet.) A! Pachetul! Astăzi l-am primit. Din cauza lui am pierdut ochelarii. (Se opreşte lângă pachet în genunchi.) Am comandat nişte candelă de la Magazinul cu Obiecte Bisericeşti. Vreau să aprind o candelă de Paşte la icoana Mântuitorului Iisus Hristos şi să înalţ o rugăciune. Acum creştinii nu mai au voie să participe la Sfintele Slujbe. Credinţa tuturor e rece. Unde e grăuntele acela de muştar care ar putea să mute munţii? (După o pauză în vorbire.) S-au închis bisericile. Focul cel Viu nu mai arde pentru creştinii ce nu sunt lăsaţi să pătrundă în biserici. Auzi că se contaminează de la Minunea Minunilor, Taina Tainelor, se contaminează de la Focul cel Viu, de la Focul cel dătător de viaţă, de la Sfânta Euharistie. Ferească Dumnezeu de aşa nebunie ce a cuprins lumea! Sfânta Liturghie se săvârşeşte pentru credincioşi. Ei trebuie să participe activ, să se unească prin Jertfa Euharistică cu Mântuitorul Iisus Hristos, cu Focul cel Vindecător. Pasivi, în locuinţele lor şi ascultând la radio sau privind la televizor, trăind în suflet fiecare ectenie, creştinii sunt ţinuţi departe de

În bătaia penitei

Sfintele Taine. (După o pauză în vorbire.) S-au împodobit bisericile, iar creștinii nu mai au voie să le calce pragul. E trist. Foarte trist. Dar unde mi-au căzut ochelarii? (Începe din nou să-i caute.) Până la urmă am comandat mai multe candelă. Vreau să merg și la cimitir, la cei dragi ai mei. Mai nou le e teamă unora și de morți. Auzi, să nu mergi la cimitir, ca să aprinzi o lumânare! Ce distanță socială calci, dacă mergi la cimitir? Mai ești și în aer liber și este atât de multă liniște. (După o pauză în vorbire.) Dacă ai răbdare și ascultă liniștea din cimitir, înțelegi atât de multe. Nu și-ar dori cei mulți să fie acum în locul nostru. Ei plâng pentru noi, pentru vremurile ce am ajuns să le trăim. Ei s-au dus dincolo în bună rânduială. Cu noi ce o să se întâmple? (Începe din nou să caute.) În supermarketuri nu se mai păstrează nicio regulă a distanțării sociale. Am fost ieri. Doream să-mi cumpăr niște mere. Eu mă duceam pe o parte, ca să evit alte persoane, ele după mine. Mă întorceam pe altă parte, se întorceau după mine. Parcă mă urmăreau. Eram ca într-un film prost. Și mai călcam și pe câte o bulină pe care scria mare 2 metri distanță. Parcă toți oamenii aveau masca pe ochi, pe cap, ca să nu mai vadă și să nu mai înțeleagă nimic, nu pe nas și gură. (După o pauză în vorbire.) E, ce să-i faci? Supermarketurile nu sunt biserici sau cimitire unde se păstrează vii credințele strămoșești pentru care mulți și-au dat viața, supermarketurile sunt plagiaturi de peste granițe. (Atinge cu mâna ochelarii, îi găsește, pe urmă îi pune pe ochi în timp ce rostește): Aici v-ați ascuns! I-am găsit, Doamne! Îți mulțumesc! (Se apropie tot în genunchi de pachet.) În sfârșit te pot deschide. (Îl întoarce pe toate părțile.) Nu scrie de unde este. (Speriată îl împinge mai departe de ea.) Ce glumă să fie și asta? Cine mi-a trimis un pachet și cu ce scop? Poate e din Italia, din zona carantinată. Doamne ferește! Dar nu cunosc pe nimeni care lucrează în Italia. Poate e ceva voluntariat. Și totuși, nu am solicitat nimic. Ce poate să fie? Până la urmă îl deschid. (Se apropie de pachet și începe să deschidă ambalajul. La un moment dat îl respinge, împinge din nou pachetul.) Nu, nu pot să fac asta. Mi-e frică. Poate să fie orice în acel pachet. Și așa parcă ne-au pus gând rău celor peste 65 de ani. Ne caută COVID 19 peste tot, acasă, în azile, pe stradă, prin spitale. Ori COVID 19 ne caută ori cei cu două picioare care nu mai au loc de noi. Dar noi îi înțelegem. I-am ajutat să se înalțe și ne-am lipsit noi de toate. I-am sprijinit pe umerii noștri cât am fost în putere. Acum îi lăsăm să ne frământă și inima. Doare puțin, dar trece. Pe urmă nu mai simțim nimic. (Se apropie din nou de pachet și începe să-l deschidă.) Până la urmă nu mai mi-e frică. De ce mi-ar fi frică? De moarte? Nu mi-e frică de moarte. De durerea ei? Poate, puțin. La toți ne e teamă de durere, pe urmă ne obișnuim cu ea și suportăm. De faptul că la înmormântare n-au voie să participe decât opt persoane? Asta e foarte trist. Să nu poți să conduci pe ultimul drum pe cel drag. Jalnic! Eu am mai mulți copii și nepoți. Le-am și lăsat totul cu rânduială pentru marea trecere, să fie totul așa cu datina, dar s-au schimbat toate. Acum toate sunt întoarse cu fundul în sus de oamenii ce nu trăiesc românește și care se laudă că ne păzesc de viruși. Știm și noi să ne păzim de viruși. Ei ne apără de credința, tradițiile și obiceiurile noastre, nu de viruși. Cum să ne apere de viruși, lasându-ne să ne dăm unii peste alții în magazine? Mai dau ei două-trei amenzi, tot la omul neputincios și treaba merge. (În pachetul deschis în timp ce vorbea găsește un pachet mai mic.) Ei, asta e bună! Un alt pachet. Hai că-mi place gluma. (Îl studiază, pe urmă, îngrijorată, îl respinge împingându-l pe covor.) Poate e o bombă! (Se duce după pachet.) Ce mi-a venit? Ce bombă? Ar fi explodat până acum de la smucituri. Dar dacă e cu ceas? Asta oricum se va declanșa. Îl deschid indiferent ce este în pachet. (Deschide pachetul și găsește un tablou – e un tablou în care se regăsește elevă alături de colegii ei de liceu.) Ce amintiri frumoase ascunse în pachet, ascunse în cămăruțe ale inimii, arestate în suflet pentru totdeauna, arestate la domiciliu printre cele mai frumoase vise! (După o pauză în vorbire.) A fost odată (După o pauză în vorbire.) Atâta distanță între ce a fost cândva și clipa prezentă, între prietenii ce-mi împodobeau trecutul și propria-mi făptură. (După o pauză în vorbire.) Atâtea amintiri și povești ... Acum le-am arestat, le-am arestat la domiciliu.

În bătaia peniței

Proză / Istorie - Tradiții și obiceiuri românești

Lucia Elena POPA

ALBA

Cărările vieții mi s-au tot împletit și despletit. De multă vreme nu mi s-au mai așternut în cale către Borlova, sat situat între culmile priporoase ale Muntelui Mic, mai jos de pantele împădurite și de pâraiele șopotitoare, într-o vale largă dintre două dealuri.

Născută aici, chiar dacă am părăsit localitatea la o vârstă fragedă, când familia mea s-a mutat în Banatul de câmpie, am simțit totdeauna că aparțin muntelui, fără să pot explica de ce. Poate să fie adevărat că locul nașterii își pune amprenta asupra structurii spirituale a omului. Din povestirile părinților, am păstrat ideea că e o mândrie să fii gugulan, cum e numit cine trăiește în zona respectivă a Banatului, în aerul tare și curat al muntelui. Gugulanii reprezintă o comunitate de oameni puternici și mândri, vrednici și înstăriți. Mai târziu, am înțeles că în partea asta destul de izolată de țară și oarecum mai greu accesibilă, situată într-un gol de munte, cu teren pietros, cu urcușuri și coborâșuri, oamenii și-au păstrat puritatea. Muntele le-a modelat caracterul și comportamentul, le-a dat tărie morală și forță fizică. Istoricii vorbesc despre „vigoarea rasei gugulanilor”, despre mândria lor aparte, firea iute și pătimașă. Tocmai faptul că zona este mai izolată a contribuit la conservarea în interiorul său a unor valori culturale vechi și autentice. Legende păstrate spun că gugulanii sunt de cea mai curată origine dacică, iar pe Vârful Gugu (de aici derivatul „gugulan”) de pe Muntele Mic s-ar fi situat sanctuarul lui Zamolxe, unde dacii și-ar fi ascuns comorile după înfrângerea de către romani.

Mă cuprinde emoția, iar mintea îmi stârnește imagini teribile la gândul că prin această zonă de munte s-au păstrat drumuri de pe vremea dacilor. Drumuri de piatră, bătute de cai și căruțe, drumurile asprimii, drumurile devenirii celor de azi. Se povestește că jucătorii noștri călușari ar fi urmași ai soldaților lui Zamolxe ce vindecă bolnavi cu energia jocului lor magic! În aceste locuri atinse de mistere au poposit haiducii, aici s-au petrecut evenimente de istorie dramatică. Cine n-a auzit de lotrii Banatului și, mai ales, de Mantu și de balada lui? Mi-amintesc câteva versuri ale baladei care-i spune povestea: „La Poiana Mărului / Paște calul Mantului, / Paște calul, rânchezește, / Că pe Mantu nu-l găsește. / Nu e Mantu, nu-i și nu-i, / L-o pușcat un văr de-al lui. ... Cât îi țara și Banatu' / N-o mai fi ficior ca Mantu.”

Îmi picură prin vene sângele vremurilor trecute. Pe acești oameni ai muntelui, sănătoși și rumeni la față, mi-i amintesc doar din anii copilăriei petrecute în satul din Banatul de câmpie, unde s-a mutat familia mea după cinci ani de stat în Borlova. Veneau la pustă, cum ziceau ei, cu căruțele cu mere așezate în fân, ca să le vândă pe cereale: baniță la baniță. Strigau pe ulițele satului: „Hai la mere, hai la mere!” Oamenii ieșeau să cumpere frumoasele mere roșii ionathan, maschanski, bellflor, pătule sau crețesc, pe grâu sau pe porumb. Pe mulți dintre cei veniți tata îi poftea în casă, iar cei mai cunoscuți de el dormeau la noi. Erau minunați, plini de sănătate și, mai ales, miroseau a mere și a fân. Atât de frumos miroseau! N-am putut uita acel miros nici până azi! Mi-amintesc de toate ca de ceva miraculos, fiindcă au fost înregistrate cu simțurile acute ale unui copil. Niciodată alte mere ionathan nu mi s-au părut așa de bune ca ale borlovenilor! Iar strigătul „Hai la mere!” îmi sună parcă și acum în urechi cu aceeași tonalitate caldă, conturată în liniștea satului de pustă... Sunt, pentru mine, lucruri scrise în conștiință cu cerneala stelelor ocrotitoare de frumos și de valori.

Tata a fost hirotonisit ca preot pe seama parohiei Borlova. Cu ochii minții îmi văd părinții tineri și frumoși la vremea aceea, organizându-și viața și gospodăria într-un loc nou și străin. Ar fi fost destul de greu fără ajutorul comunității de credincioși ai satului, care le-au fost alături din dragoste și prețuire

În bătaia penitei

pentru biserică. Nu știu amănunte și regret că, la maturitate, nu le-am cerut părinților să-mi povestească mai multe... dar câteva lucruri definitorii pentru Borlova tot știu.

Mă refer, în mod deosebit, la pasiunea pentru dansuri a borlovenilor. Este, aş spune, o componentă a eticii lor, o manifestare de personalitate. Eram încă destul de mică, de vreo zece ani, când tata ne-a povestit mie și surorii mele că locuitorii acestui sat aveau ritmul în sânge, erau pătimași la joc. Copiii lor erau învățați să joace încă de foarte mici. Și tata ne-a învățat, pe atunci, brâuri și poșovăici, jocuri specifice locului, jocuri iuți, cum e și firea aprigă a gugulanilor. Le știu și acum... Mă mândesc cu ele, cu acea etalare de artă originală, poate inegalabilă. Am aflat mai târziu că formațiile de dansuri ale Borlovei au luat primele, precum și cele mai multe premii din Banat la festivalurile folclorice internaționale, iar satul acesta de munte a fost și a rămas cel mai important centru coregrafic din Banat. E o dovadă că, pentru oamenii de aici, dansurile sunt o sărbătoare a spiritului, un mod de viață.

Pe o singură persoană din Borlova o știu bine de tot. Doar pe ea, pe maica Lena. Când m-am născut eu, avea vreo cincizeci de ani. Într-o fotografie a familiei noastre din acel timp, în care apărea și ea cu furca-n brâu, arăta tot așa cum am cunoscut-o mai târziu când am crescut, adică și-a menținut aceeași fizionomie până la moarte. A omului fără vârstă. Poate că eu n-am privit-o destul, ca să-mi dau seama câte riduri i s-au adunat pe față și cât a mai slăbit cu trecerea anilor. Căci pentru mine a fost mereu aceeași: slabă, mărunță la statură, cu fața destul de încrețită de riduri, cu un batic negru pe cap legat totdeauna la spate, plină de bunătate și gata să te ajute cu ceva. Legatul baticului mereu la spate se pare că este o notă caracteristică femeilor de la munte, le dă un aer mai tineresc, de prospețime vitală.

Maica Lena locuia vis-a-vis de biserică și de casa parohială, așa că, în scurt timp, după vizite în care s-a oferit să-i ajute pe mama și pe tata cu una, cu alta, s-a atașat de familia noastră. Era singură, soțul îi murise de ceva vreme. Femeie săritoare și vrednică, ba să aducă apă, ba să aducă lapte sau lemne, maica Lena a devenit treptat nelipsită din casa noastră. După ce m-am născut eu, iar mai apoi sora mea, venea zilnic să ne scoată la plimbare. Îi eram dragi și se mândrea cu noi în fața oamenilor. În brațele ei am cunoscut inconștient lumea satului de munte, care s-a impregnat în ADN-ul nostru pentru totdeauna. Ne juca ținând-ne de mânuțe și ne cânta: „Măi mereu cu fecili / Că le pică piercili / Șî le bat mumânili / C-or pierdut piercițali !” Cântecul ăsta, cu melodie veselă, săltăreață, face parte din patrimoniul copilăriei mele. L-am ascultat de nenumărate ori; s-a sedimentat între amintirile mele scumpe, duioase.

Pentru că aveam pielea foarte albă, maica Lena mă striga „Alba”, când eram mititică. Ca urmare, eu, crescând, la rându-mi, am început s-o strig peltic „Abo, Abă mea”! Și așa i-a rămas numele. Am strigat-o „Alba” până am crescut mare.

Când părinții mei s-au mutat din Borlova într-un sat din Banatul de câmpie (la pustă, cum zicea Alba, cu un ușor dispreț pentru zona asta, considerată de ea fără prestigiu, în raport cu cea de la munte), Alba s-a hotărât să vină cu noi. De ce, cum? Era bogată, avea moșie, dar trăia singură în casă, după ce îi murise soțul. Avea nepoți, dar ei nu o vizitau. În schimb, o trimiteau să stea toată vara la munte, la sălașul oilor. Astea ar putea fi unele dintre motivele care i-au influențat hotărârea de a merge cu noi. A fost o hotărâre categorică, definitivă, nu s-a mai întors la Borlova, nici n-am auzit-o vreodată să regrete hotărârea luată. Cu mintea de acum, consider că părăsirea satului natal de către o persoană care nu prea călătorise în afara lui, decât întâmplător, când a fost nevoită, reprezintă o formă de manifestare a personalității puternice a acestei femei. Noi eram pentru ea familia caldă pe care n-a avut-o. Știu că soțul ei fusese alienat și-i făcuse viața un iad, până a nu muri. Trăise un coșmar, ăsta cred că a fost un alt motiv care a determinat-o să părăsească un loc de care era legată cu toată ființa ei, loc ce o formase. De fapt, chiar plecată din sat pentru totdeauna, ea nu și-a schimbat comportamentul și concepțiile de viață. A trăit până la moarte în spiritul lor, rămânând definitiv o femeie de la munte, o gugulancă ce nu prețuia oamenii de la câmpie și nici nu s-a dat după ei. Mereu a avut mândria ei, chit că era o femeie simplă, fără școală. La fel și propriile concepții de viață, la care a ținut totdeauna. Nu și le-ar fi schimbat pentru nimic în lume. Nici portul de la munte, foarte diferit de cel de la câmpie, nu și l-a schimbat niciodată. O să mi-o amintesc mereu îmbrăcată în cămașa ei albă de cânepă, lungă până la glezne, ușor încrețită la gât și strânsă la mijloc cu un brâu negru. Peste brâu lega o catrință neagră lungă

În bătaia peniței

și îngustă. Mânecele lungi aveau la capăt încrețituri, adică fodori. Și niciodată nu umbla fără batic negru pe cap, legat frumușel la spate, asta fiind singura, să spunem, cochetărie pe care și-a păstrat-o și în satul de la câmpie. Lucru interesant, raportat la vârsta ei, pentru că la câmpie femeile nu-și legau baticul la spate, decât, uneori, cele tinere, dar rar. Mereu a purtat îmbrăcăminte sobră, numai în alb și negru, ca la munte.. Vara umbla desculță, iar iarna purta opinci și obiele. Peste „cămeșă”, cum îi spunea ea, își punea iarna un pieptar și o manta groasă. Nu se prea văita de frig, nici nu prea răcea. Era călită: la propriu și la figurat. O ființă interiorizată, răbdătoare, dar de neclintit în părerile ei.

Odată cu stabilirea la câmpie, a devenit de drept membră a familiei noastre. Eu și sora mea am crescut pe genunchii ei, în brațele ei, ajutate și iubite de ea, lăsate deseori în grija ei.

În vremea copilăriei mele pline de farmec, Alba era un element pitoresc care ne-a încântat viețile. Făcea notă discordantă cu locuitorii din satul de pustă: prin îmbrăcăminte, prin felul de a vorbi, prin atitudine. Era nespus de harnică, trebăluia prin curte, îngrija animalele noastre, mâna vaca la cireadă, strigând: „hăi-hăi, hăi-hăi”, cum nu făcea nimeni pe acolo. Parcă o văd cum pășea mândră cu găleata de apă sau de lapte pe cap, susținută de un oblamnic (suport făcut dintr-un ștergar răsucit), așa cum obișnuiau femeile de la munte. O auzeam cântând câte o doină, în timp ce trebăluia prin curte, prin grădină sau prin arie. Nu am prea înțeles cuvintele, dar era ceva duios, tremurat și legănat în melodia ei. Mergea și la oi, când intrau în brânză. Aici îi plăcea cel mai mult, pentru că îi amintea de turmele ei de la munte. Ne mobiliza și pe noi, fetele, să alergăm după miei, când, seara, se întorceau turmele de la pășune. Când făta scroafa sau vaca, se culca lângă ele în grajd, ca să ajute la momentul oportun. Și făcea toate astea atât de firesc. Îi era destul că are o familie pe care s-o iubească și de care să fie iubită.

Iarna, pe înserate, Alba aprindea focul în soba din dormitor și stătea lângă el. Veneam și noi acolo, eu și sora mea, ca să stăm de vorbă. Ne povestea întâmplări glumețe din tinerețea ei, stând pe întuneric și încălzindu-ne la foc. Sau ne ruga să-i cântăm melodiile ei preferate: *Rujiță de pe răzor*, *Sanie cu zurgălăi*, *Mărie, poale ciurate* etc. Ne iubea foarte mult, era bună cu noi și suferea participând la problemele noastre de viață. Dacă plecam la școală, ori la vreun examen, totdeauna ne spunea: „Să ai grijă, să iei sama!” De câte ori i se părea că arătăm rău noi, fetele ei (așa ne numea și ne considera) sau că suntem bolnave, spunea că suntem deochete și ne chema să ne descânte de deochi. Spun sincer că mă simțeam mai bine după ce îmi descânta... chiar mai știu și descântecul... De neuitat a fost momentul când eu eram bolnavă și părinții m-au internat în spital. Alba era în curte, cu vasul de lapte în mână, când mama a intrat pe poartă și i-a spus că eu sunt internată în spital. Auzind vestea, a căzut la pământ și a început să se lovească în piept cu pumnii, de deznădejde.

Într-un fel, eu eram ruptă de realitate, cu capul în alte sfere, în timp ce sora mea trăia mai mult cu picioarele pe pământ. De fapt, am fost și plecată de-acasă mai mult decât ea. Surioara mea nobilă a petrecut mai multe momente decât mine în compania maicăi Lena, draga noastră. Când venea de undeva, îi aducea cadouri, dintre care cel mai mult îi plăceau „boboanțele”. Stăteau de multe ori împreună sub măr sau pe coridorul lung, precum și în multe alte locuri și povesteau câte și mai câte, sau sora mea îi cânta cu vocea ei minunată!

Judecând acum lucrurile de la distanța anilor, îmi dau seama că maica Lena, Alba noastră, se arăta foarte detașată de lucruri, nu se entuziasma prea tare, nici nu-și manifesta durerea exagerat. Nici nu râdea foarte tare, uneori îi puteai surprinde doar un surâs. Și atât. Era echilibrată. Nu se arăta necăjită, dar felul ei de a fi nu presupunea amuzamente prea mari. Părea să aibă structura țăranului trecut prin toate, înăsprit din nevoia de a se proteja într-o lume tulburată de evenimente dure. N-am auzit-o să-și pună întrebări despre rostul ei în lume, nu știu nimic despre vreo îndoială legată de nedreptățile existenței. Își trăia viața în mod firesc, nepăsătoare și parcă resemnată. Considera că toate-s de la Dumnezeu, care știe ce e bine pentru noi. Credința era pentru ea o lege strămoșească de viață și nu i-ar fi putut trece prin gând nicio umbră de îndoială. Văd în ea „omul împăcat cu sine”, despre care vorbea C. Noica, referindu-se la o anume mentalitate resemnată a poporului nostru în fața devenirii istorice, mentalitate ce-i conferă continuitate și stabilitate. Am cunoscut mulți țărani care își duceau povara suferințelor cu seninătate. Cu demnitate. Clasa lor socială a depășit etapele grele ale istoriei, fără să piară și purtând, în timp, valorile noastre. Aceste atribute i se potrivesc și îndrăgitei noastre Maica

În bătaia penitei

Lena. Găsesc că se încadrează între țăranii de omenie, care stau la baza neamului românesc. Ea își pusese o carapace peste inimă și nu mai intra, nici nu mai ieșea nimic de acolo. Sau așa ceva se întâmpla rar.

Odată, când noi i-am relatat un eveniment dramatic petrecut în sat și am văzut că nu a reacționat, întrebând-o de ce e indiferentă la așa ceva, ne-a răspuns că nu-i mai pare rău de nimeni, fiindcă a trecut peste prea multe necazuri. Ne-a vorbit despre chinurile vieții ei alături de un soț bolnav mintal care o maltrata și care era internat în spitale periodic, pentru ca, venit acasă, să continue cu aceleași agresii fizice și psihice; ne-a mai vorbit despre o nepoata de-a ei care a murit de tânără, după ce a băut apă rece de la Fântâna Voinii, de pe Muntele Mic, imediat ce se desprinsese transpirată din horă. A făcut pneumonie și a murit la șaptesprezece ani. Pe atunci se murea de pneumonie, iar vestita Fântâna a Voinii avea apa rece ca gheața. Alba zicea că nu mai poate plânge și nu-i mai pare rău de nimeni, atât de mult a afectat-o moartea nepotei iubite.

Mă gândesc acum, cu tristețea inimii răscolite de amintirea atât de dragă a Albei noastre, de ce n-am încercat atunci când era cu noi să-i pătrundem mai mult în suflet, să i-l citim?! Ce-o fi fost acolo? Ce alea ascunse, pe veci neistovite zăceau neîmpărtășite, înăbușite? Eram foarte tânără, nu intuiam matur poverile vieții. Ea nu vorbea niciodată despre sine. De multe ori, când stătea izolată și părea supărată, noi o întrebam de ce e necăjită. Ne răspundea doar atât: „Nu mi-i dragă lumea”. Mi-a plăcut așa de mult formularea asta, încât am preluat-o și chiar o folosesc atunci când mă cuprinde jalea dintr-un motiv sau altul. E atât de cuprinzătoare și expresivă, bogată în semnificații. N-a spus „n-am chef de nimic”, cum ar fi spus majoritatea oamenilor, s-a exprimat elegant, chiar poetic. Și doar era o țărană analfabetă.

Inteligența ei nativă, necultivată, izbucnea deseori, în anumite împrejurări. Ba se îmbina cu ironia destul de atingătoare și subtilă. De pildă, odată, văzând că mă tot spăl și nu mai termin, mi-a spus: „Nu te măi spăla atâta, că dai dă-l alb!” (de parcă avem vreo trei straturi de murdărie...). Altădată, când venise și protopopul la noi la rugă, Alba a intrat în camera cu musafirii. De obicei stătea la masă cu noi, închina un pahar de răchie (îi plăcea, doar era din patria prunelor, a merelor și a răchiei). Peste puțin, s-a dat în vorbă cu Înaltul și părea să-l atingă cu mâna. Soția lui, în momentul respectiv i-a atras atenția că s-ar putea să-l murdărească. Alba avea și ea orgoliul ei și imediat i-a răspuns protopopesei: „Ai văzut cum te teme? (adică e geloasă) Lasă, doamno, am <brocit> (am avut de a face) eu cu domni măi mari ca dumneata ș-am avut ce le spune !” Inteligență brută! Punct ochit, punct lovit! Tot din această inteligență nativă, deloc cultivată, combinată cu un spirit viu au apărut poreclele pe care le puneau unor oameni cunoscuți din anturajul nostru. Le observa trăsăturile, modul de a se manifesta, pentru ca peste un timp să apară poreclele în măsură să surprindă trăsăturile lor esențiale. Unei învățătoare care vorbea mult și repede i-a pus numele „Cicireica”, iar pe un dascăl scund de statură și mărunțel la trup, care mergea tot timpul foarte repede, l-a numit „Firindel”. Pe copiii unor prieteni de familie, care veneau des să stea la noi, mai ales vara, i-a încondeiat cu porecla foarte sugestivă „țârțălamea”, pe care și ei o știau, așa încât, atunci când intrau pe ușă ziceau: „A venit țârțălamea!” Nici tata nu era scutit de observații când Albei mele i se părea că a întrecut măsura. Mi-amintesc o întâmplare nostimă. Odată, când era o perioadă de secetă mare, tata făcea slujbă pentru ploaie în biserică. Văzând că slujba se prelungește foarte mult, iar afară nu era niciun semn de ploaie, maica Lena s-a dus în biserică și, cu voce tare, l-a apostrofat pe tata: „Părince, măi gată odată, că măi a rălilor s-o însăninat afară!” Când mama a supărat-o, certând-o că a răsturnat crema de tort în fântână, unde ea o pusese la răcoare în găleată (pe atunci nu aveam frigider), s-a simțit jignită. L-a apostrofat pe tata, că n-a luat-o la rost pe mama, spunându-i: „S-o fi luat la o parce, să-i fi tras două pelme (palme) și s-o fi întrebat: Ce-ai avut cu Maica Lena?!” Sau invers – când tata glumea și-i plasa câte-o ironie, ea replica, vorbind cu mama mai târziu: „Doamno, doamno, tot am auzit că oamenii slabi și urâți își răi!” (desigur, aluzie la tata) Cineva, venit în vizită la noi, într-o bună zi, i-a dat, așa ca pe o atenție, doi lei. Ea i-a luat cu oarecare lehamite, spunându-ne ulterior: „Mai bine-i pierdea cu pozonari cu tot!” Unele dintre replicile ei simulau o naivitate, pe care o combina inteligent cu un fel de ironie șmecheră. De pildă, știind că eu sunt foarte bolnavă, se văieta strigând: „Doamne, ia-i fetii durerea și dă-mi-o mie... ori mai bine dă-i-o lui Niță Gincu (un om necăjit

În bătaia penitei

din sat). Și mai avea unele ciudățenii: când era supărată, se ascundea prin grădină sau prin arie, de trebuia s-o găsim și s-o aducem la masă. Odată, s-a ascuns într-o cadă răsturnată de strâns prune. Niciunul dintre ai casei nu s-a gândit să o caute acolo, așa că până seara, când a răzbit-o foamea și a venit singură, a stat acolo. Și câte altele n-o mai fi spus și făcut, dar nu mi le mai amintesc pe toate...

Ca orice femeie fără carte, trăitoare în spațiul închis al satului de atunci, unde informațiile dezvoltării tehnicii nu prea pătrunseseră, maica Lena era și ea o victimă a ignoranței, lucru ce ducea deseori la situații comice. În general, îi era frică de lucruri noi, nu avea încredere în ceea ce nu cunoștea, zicând că sunt lucruri de la diavol. Nu ne puteam stăpâni să nu râdem când maica Lena nu-și dădea seama că la difuzorul deschis dimineața în curte se auzea: „Bună dimineața, dragi tovarăși!”, iar ea credea că a salutat cineva de la stradă și-i răspundea: „Mulțămim dumneavoastră!” Apoi, nu putea înțelege cum de se auzeau cântecele la radio, și, mai târziu, la televizor, gândindu-se că e imposibil să intre oamenii în cutie! Glumind, tata zicea că au intrat acolo niște oameni foarte mici...

Tot un semn al ignoranței omului nedeprins să iasă în lume, pătruns de frică în fața necunoscutului, a fost călătoria ei la spitalul din Lugoj, unde trebuia să i se facă o operație la ochi. Tata a lăsat-o internată în spital, urmând să se întoarcă la ea după două zile. Dar ea avea oroare de spital, de când fusese cu soțul ei acolo. Așa de mare i-a fost spaima, încât a fugit din spital. A întrebat oamenii „unde șage gara” și a reușit să ajungă acasă. De îndată ce a intrat în curte, a început să plângă de bucurie că a ajuns. Ne-a îmbrățișat pe toți, plină de emoție. Și n-a mai vrut deloc să se opereze la ochi, rămânând cu cataracta cât a trăit.

De fapt, Alba mea nu era curioasă, nici nu dorea să beneficieze de progresul științei și al tehnicii, chiar dacă, în timp, a putut să-și dea seama de schimbările din lume. Primitivismul ei era un fel de structură a omului străvechi, posesor al unei mentalități de rezistență. Ea știa să trăiască senin numai în satul a cărui amprentă o purta, în lumea pe care o înțelegea.

Venită din anonimatul istoriei noastre de popor de țărani, eroina mea a dispărut în același anonimat. Înainte de a muri, nepoții au luat-o la ei la Borlova Să moară acolo. Altfel, i-ar fi blestemat satul că i-au mâncat averea. Măcar atâta să facă și ei: s-o îngroape. A fost o înmormântare fastuoasă, o pomană bogată. Oamenii l-au întrebat pe tata: „Părinte, ce i-ați făcut acestei femei, că înainte de a muri striga mereu: „Păricili meu, fecili mele!”

După vreo zece ani, când ne-am dus să ne reculegem la mormântul ei, nu l-am mai găsit. Nici măcar o urmă a acestuia. Nepăsători, oamenii își vedeau de treburile lor...

Odată, m-am visat în biserică din satul copilăriei, stând în genunchi și rugându-mă. Am considerat că visul e un semn și un dor aprins m-a făcut să mă întorc acolo. Am intrat în biserică, m-am așezat în genunchi în fața altarului, așa cum era în vis și m-am rugat fierbinte. Concentrată fiind, mi se părea că tata slujea la altar, îi auzeam vocea dulce și moale. Ce emoții am trăit, Doamne! Aveam în față iconostasul desenat de tata și aurit cu mâna lui în atâtea luni de muncă trudnică izvorâtă de marea lui cucernicie! În urechi îmi sunau clopotele, intonând o melodie a copilăriei...a inegalabilei copilării... Am ascultat-o îndelung...

După câțva timp am ieșit din biserică și, pe firul amintirilor, m-am îndreptat spre Casa Parohială. Am străbătut curtea atât de schimbată, apoi grădina. M-am așezat sub un prun. Cerneam prin minte amintiri, pribegeam înfrigurată prin timp, când, deodată, o văd lângă mine. Stătea cu picioarele strânse sub ea, în cămașă, desculță, cu baticul legat la spate. Scuturată de emoție, o strig:

- Albo, Alba mea! Cum de ești aici?
- Iecice, (uite) am venit să ce văd, mamă!

Era ea, erau vorbele ei, dar vocea îi suna ca venită de departe, estompat.

- Dar cum...

- Am știut că ești aici... mi-o fost dor...și de sat mi-o fost dor! Numa' că nu-i măi cum o fost. Oamenii să țină acuma ge toace comeigiile, nu măi știu ce-i rușănea și omenia!

- Așa-i, și satul și oamenii s-au schimbat, pentru că vremurile s-au schimbat! Parc-am trăi sub un alt soare.

În bătaia peniței

- Dar trăiesc măi bine și tot nu le place ! Nu înțeleg gi șa să duc prân alce țări, când în casa ta-i ăl măi bine! Gi șa nu trăiesc așa cum or trăit mumânili lor și strămoșii dâ neam în neam!? Gi șa nu stau la un loc părinții și copiii?

- Tinerii nu mai prețuiesc valorile satului și obiceiurile, se iau după cele străine, crezând că le va fi mai bine.

- Dar nu le-o fi măi bine, că și-or pierdut și credința în Dumnezeu și-atunci apucă drumul ălui rău! Așa să strică legea satului. Acuma și-or lăsat și portul. În sat îi sufletul lor, iar dacă își lasă satul, își lasă și sufletul. Cum or fi oamenii fără suflet? Am auzat că or lăsat sace pustâni; atunci cine măi îngrijăște morminții? Nu ne blastămă ăi bătrâni?

- Mi-e greu să-ți răspund. Alba mea, acum trăim în altă lume. Pare mai mică, fiindcă oamenii pot călători și cunoaște ușor și repede orice colț al ei. Minunile tehnicii și științei îi ajută. Se mută de colo-colo, s-amestecă națiile, alte rânduieli guvernează lumea. Au alte poște și doruri decât pe vremea dumitale. A trăi bine înseamnă pentru ei altceva decât în vremurile vechi.

- Numa' să știi că-i o lume strâcată, că fără legile dâ bătrâni nu să poate trăi! Voi mă numărați pă mine proastă (ignorantă), da' eu vă pot ceti!

- Știu foarte bine asta... Dar acum mi-e gândul la vremurile frumoase ale copilăriei; mi-e tare dor de ele. Mai știi cum ne cântai nouă, fetele dumitale, când eram mici? Sau vrei să-ți cânt eu *Rujiță de pe răzor*, care-ți plăcea atât de mult?

Alba mă privi cu jale, lung și îmi spuse:

- Nu mi-i dragă lumea!

Apoi dispăru brusc.

Iarba de sub pruni avea și ea semnele schimbării: încolțise cu susul în jos. Nu mai încăpea în viersul doinelor, vocea i se înecase în pământ. Lume pe dos, fără bucuria anaferei.

Alba mea a plecat și din vise, dar multe dintre trăsăturile noastre de comportament i se datorează. În special răbdarea și simplitatea, la care ajungi, cum spunea C. Brâncuși, : „pe măsură ce te apropii de sensul real al lucrurilor”.

Simona Petronela MÎȚU

Portul românesc tradițional din Banat

Portul românesc tradițional este reprezentat de îmbrăcămintea românului, a omului din popor, atât în zile de lucru cât și în zile de sărbătoare. România este una dintre puținele țări din lume care se remarcă în anii 2000 și prin portul tradițional. Unii oameni de la sat încă mai poartă costume populare nu doar cu ocazia anumitor sărbători, ci și în zilele de lucru.

În funcție de zona geografică, Banat, Ardeal, Marmureș, Moldova, Dobrogea, Oltenia, România se evidențiază printr-o varietate extraordinară de costume populare.

O țară o recunoști prin tradițiile, obiceiurile, graiul și frumusețea portul strămoșesc rezultată din liniile, croiul, ornamentele costumului popular ce au fost bine chibzuite, astfel încât arta, înțelepciunea și tradițiile moștenite de la strămoși să se oglindească în fiecare articol

vestimentar.

În Banat cămașa este piesa de bază a portului femeiesc, lucru dovedit de linia țesăturii și ornament. Cămășile sunt întotdeauna strâns închise la gât și au mânecile lungi. Nu există nicio variantă de cămașă cu mânecă scurtă în Banat.

În bătaia peniței

Poalele sunt și ele o piesă de bază a portului femeiesc din Banat. Ele sunt de o factură mai fină, cu broderie ajurată, iar caracteristica principală a acestui port o constituie opregul cu fire, o fâșie de țesătură, cu franjuri, purtat în partea dindărăt și cătrînța, nelipsită portului femeiesc din Banatul Montan. Catrințele sunt țesături dreptunghiulare ornamentate bogat și compact pe toată suprafața. Ornamenția constă doar într-o compoziție cromatică variată, realizată prin dungi orizontale, sau uneori și verticale de culoare, dispuse în nenumărate feluri.

O piesă decorativă a portului femeiesc este pieptarul de oaie.

Costumul popular femeiesc din Banatul Montan mai include și cârpă, baticul ce acoperă capul femeii sau ceapța cusută mărgele, iar încălțămintea constă în opinci de piele sau cauciuc.

Portul bărbătesc are pe lângă cămașă lungă legată la mijloc cu un brâu, izmene, opinci, cojoc, pieptar și laibăr.

În imaginile de mai jos o să prezint costumul tradițional din Banat din lada bunicii mele, Ștefănescu Ana, cusut de ea.

În bătaia penitei

POEZIE

Melania Rusu CARAGIOIU

Grupaj închinat lui Lucian Blaga

BUCURIE

Aripi de vânt
Mă-nvăluie-n neastâmpăr;
Inundă-n bucurie
Tot jocul meu de fibre...
Pe buze se ridică
Destinderea-n zâmbire,
O vrajă,
Simulată...

Preaplinul dens...
Chiar în ascuns,
Prin ochi se dă de știre...

ALB

Gătite în beteală,
Atâtea mirese aduce primăvara...
Se-mbracă într-un măr...
În haină de cireș...
Parfum de reavăn alb
Învăluie livada
Și vin petale-fluturi
În zborul lor de nuntă,
De-ntunecă tot albul,
Cu solzii efemerii...

Petalele stau strânse-

Mirese îngândurate,
Și fluturii le fură
tristețea de o clipă...
Prea mult candid...
Le doare a albului aripă...

CRINI ALBI ȘI NEGRI

Te-am văzut între o mie,
„Poate pleci, sau poate vini”,
Și-n privirea aurie,
Aveai stele, aveai crini...

Ți-am facut atunci portretul
De ingenuă fecioară;
Versuri ți-a cântat poetul,
Ce-l iubeai odinioară...

Nu mai plâng ca altă dată,
Când îmi fluturi o batistă;
Esti din viața mea plecată:
Lebădă, ce zboară tristă...

Mă întreb a câta oră,
Ce-mi aduce asfințitul ?
.....
Umbra vieții mă-mpresoară,
Grea și sumbră ... ca lignitul

Melania Rusu CARAGIOIU

SĂ NE DESCREȚIM FRUNȚILE CU GEORGE TOPÎRCEANU, SUCCINTĂ PRIVIRE GENERALĂ ȘI POEZIA

George Topîrceanu intră- în viața sa luminoasă, viitoare. pentru noi, prin nașterea sa în data de 20 martie 1886 în București, iar în data de 7 mai 1937. moare la Iași lăsând în urma-i magnifica lumină Moare sub ochii și în casa lui Demostene Botez, având-o la cap pe Otilia Cazimir.

Copilul George Topîrceanu a luat din familia sa și a dus mai departe genele de imaginație, tatăl Gheorghe, fiind cojocar, si ne amintim de fantezia și arta cojocelilor românești, iar mama, Parascheva, țesătoare de covoare, țesute cu alesături de mână, artă care aparținea exclusiv lucrătorului.

În bătaia penitei

Pentru a ajunge poet, prozator, publicist, memorialist și membru corespondent al Academiei Române, George Topîrceanu a învins toate greutățile, le-a realizat pe toate, prin muncă, talent și voință, fiind înzestrat cu acel spirit fin și iscusit românesc. A fost mereu remarcat, chiar și atunci când se împotriva curentului literar de moment. A răspuns scriind cu ironie, perseverență și priceperea pe care i-au dat-o inspirația, talentul, studiile variate și volumul de cunoaștere.

În 1906 poetul se înscrie frecventând cursuri la facultatea de drept, apoi cursuri la facultatea de litere, schimbând în final, spre a se înscrie și de a frecventa cursuri la facultatea de filozofie. În ciuda ambiției sale, ca un făcut, nu a reușit să termine nici facultatea de filozofie, fiind înrolat în armată.

Viața personală a lui George Topîrceanu se împletește cu dorul și dragostea de creație literară.

Copil fiind, în școala primară compune prima poezie. Simțindu-se poet, voind să afle opinia publicului care, bineînțeles, lipsea, i-a venit ideea de a mitui pe un coleg cu o peniță și doi nasturi, spre a-i asculta poezia, Colegul nu a manifestat opinia dorită, dar aceasta nu l-a descurajat pe micul George viitorul Marele George Topîrceanu, de a persevera în a scrie.

Debutează la 19 ani, în 1904, elev fiind la liceul „Sf. Sava”, în Publicația populară „Duminică”. Publică apoi, din ce în ce mai frecvent în reviste, adevărat, mai puțin notorii, precum: „Revista noastră”, „România Ilustrată”, „Tribuna”- Arad, „Viața socială”- a lui N.D.Cocca, „Sămănătorul”, „Ramuri”, „Spiruharetul”, Neamul românesc literar”, revista umoristică „Belgia Orientului, în care publică parodii. Îl găsim sub pseudonimul G.Top.

În perioada adolescenței poetul este considerat un adept al sentimentalismului, romantismului și a filozofării retorice, care în acel moment în literatură se izbea de tendința literară care discredita prezentarea realității, preferând arta antirealistă și decadentismul. Această situație i-a creat poetului George Topîrceanu unele critici nefavorabile, fiind declarat uneori chiar poet minor. Însuși George Călinescu subliniază cele două laturi ale creației lui Topîrceanu, poet minor și poet desăvârșit.

În 1908 Topîrceanu publică parodia, „Răspunsul micilor funcționari”, drept replică la „Caleidoscopul lui A. Mirea, alias Ștefan O. Iosif.

Datorită lecturilor, a studiilor variate și a mediului, în primii săi ani de activitate, petrece o perioadă numită de critici „boemie literară”, Paradoxal, acestei perioade numită de destindere, Topîrceanu duce o viață agitată, încercând să-și satisfacă setea lui de cunoaștere și de creație, iar de la 24 de ani începe, în paralel, să se angajeze, gustând din amarul responsabilităților. În „Răspunsul micilor funcționari”, în 1908, el, personal, reclamă acel nou aspect de viață, care îl solicită:

„... Asta ni-i viața

..Tot mereu aceeași: sara, dimineata,

„Slujba, facultatea, birtul și chiria,- ..

„Peste tot apasă grea, monotonia,...”

Începând de aci, el ocupă diferite posturi, ca funcționar la casa bisericii, profesor suplinitor și alte funcții, având și perioade în care nu găsea un serviciu.

În 1909, după impresia lăsată de poezia citată, George Topîrceanu este remarcat de Garabet Ibrăileanu, care îl cheamă la Iași, ca subsecretar de redacție la Revista „Viața Românească”, Pe parcurs George Topîrceanu va deveni secretar de redacție.

La „Viața Românească” în anii 1909-1910, îi va cunoaște pe Tudor Arghezi, Mihai Codreanu, Mihail Sadoveanu, Gala Galaction, Hortenzia Papadat-Bengescu, poetul înțelegând și hotărând să fie mai direct în replici, După cum le scrie în următoarele versuri și criticilor săi, oarecum sub o formă de scuză dar și referitor la adoptarea unei linii de viitor în creația sa:

„O indulgentă Critică postumă,

„Să nu le-nțepi cu vârful unui ac,

„Că rând pe rând baloanele de spumă

„În lacrimi grele iarăși se prefac”

Poetul a înțeles dorința lui Garabet Ibrăileanu de a fi mereu personal în poezie, fără anumite influențe estetice, iar dacă acestea există, ele să fie prelucrate în eul propriu al poetului, profund original. Despre aceasta el mărturisește într-un pasaj din conferința: „Cum am devenit iesean” :

În bătaia penitei

„am început să fiu mai precaut, să mă ironizez eu cel dintâi, înainte de a mă ironiza alții, să-mi iau în râs propriile sentimente și puțin pe ale altora”.

În noua manieră de a scrie, începe să publice poezii, din care unele poezii personale, devenite celebre : „Odă sobei mele”, „ Balada chiriașului grăbit”, „Noapte de mai”, dovedindu-se profund original, așa cum va fi cunoscut de aci înainte.

Se angajează alături de G. Ibrăileanu în acerbă luptă polemică împotriva Sămănătorismului diversionist al lui Nicolae Iorga și emulii săi, împotriva Modernismului esteticizant și cosmopolit de la Revista „Sburătorul” - E. Lovinescu și împotriva Simbolismului decadent de la revista „Viața nouă”.. Prin „Parodiile originale” și prin materiale de publicistică antirealiste și antidecadente, de o ironie nimicitoare George Topârceanu duce această campanie. Realizează parodii drept replică lui Ion Minulescu, N. Davidescu, Dimitrie Bolintineanu, Mircea Dem Rădulescu.

Tot în această perioadă publică revista „Teatrul”, împreună cu M. Sevastos

În 1912 se căsătorește cu învățătoarea Victoria Iuga. Vor avea un copil , pe nume tot Gheorghe. Căsătoria nu durează, poetul continuând o legătură cu Otilia Cazimir până la moartea lui.

În 1913 este chemat la armată în campania războiului balcanic, care îi răpește doi ani. Câștigând o așa zisă experiență de război, în acest răstimp scrie volumul de proză „Pirin-Planina”

Se reîntoarce la munca de redacție, publică volumul „Balade vesele” în Editura Alcalay - București și „Parodii originale, În Editura H. Steinbert et fiii, București,

Dar după doi ani, în 1915, tocmai când se pregătea să continue studiile la filozofie, este trimis pe front în primul război mondial.

. Este luat prizonier la Turtucaia, petrecând cu greu încă doi ani de prizonierat în Bulgaria. Acolo va scrie „Amintiri din luptele de la Turtucaia”.

În 1918 revine pentru puțin timp în București,

Cum în ultima parte a prizonieratului fusese internat la un spital din Sofia, el a fost declarat mort de către conștrații din România. Aflând cele întâmplate , deci despre zvonul morții sale, poetul dă o dezmințire în cronica rimată „De profundis”, din care citez:

„ Nu, asta nu pot s-o suport

„ Curând e-un an și jumătate

„ De când ați declarat că-s mort

„ În unanimitate”

Se reîntoarce la Iași, dar Revista „Viața Românească” fusese desființată, Atunci înființează împreună cu Mihail Sadoveanu Revista „Însemnări literare”, continuând ideile din „Viața românească”.

În 1920 reapare Revista „Viața românească”, iar Geoege Topârceanu devine prim redactor al acestei reviste..

Din prietenia cu Mihail Sadoveanu, în cartea „Povestirile vânătoarești” poetul George Topârceanu se va alege cu un rol de erou mereu prezent, sub anonimatul de „prietenul meu”

Anul 1926 îi va aduce lui George Topârceanu „Premiul Național de poezie”.

În 1936 poetul începe redactarea romanului „Minunile Sfântului Sisoe”, roman neterminat și care a apărut postum în 1938, după moartea poetului survenită în 1937.

În primul sfert al secolului trecut realismul în literatură putea pătrunde greu, opunându-i-se o literatură decadentă, uneori siropoasă, mult atractivă publicului. De aci meritul mare al poetului de a fi străbătut, în această dură dispută, până la obținerea premiului național pentru poezie și de a fi fost acceptat ca membru corespondent al Academiei Române în 1936

Oprindu-ne la relevanța și frumosul poeziei lui Topârceanu primul element de observat este lexicul- limba, din p.d.v. literar și din p.d.v. lingvistic, deci șirul vorbit sau scris și transmiterea efectelor stilistice prin crearea emoției estetice.

Poezia sa nu abundă în comparații și metafore, ci notând lucrurile direct, (spune Dinu Pillat) Excepție face poezia „Cioara”, toate celelalte poezii exprimând ideea printr-un conflict verbal prezentat poetic. Citez din poezia Cioara.

În bătaia penitei

„Nemișcată-n vârf de par,
„Ca o acvilă pe-un soclu,
„Oacheșă ca un hornar
„Și macabră ca un cioclu;

„Neagră ca un as de pică,
„Sub nemărginitul cer,
„Singuratică și mică
„Cât o boabă de piper”

„Topîrceanu este un poet expresiv, imaginile poetului obținându-le redarea vizuală și auditivă a realității, într-o inspirație divină, spune Alexandru Săndulescu, poezia sa înscriindu-se în clasicismul unui realist.

„Topîrceanu nu caută grandiosul, ci omenescul. Poezia lui manifestă o înțelegere perfectă a realității pe care el voiește să o prezinte și o prezintă subliniind umorul, suferința, zădărnicia, hazul, toate exprimate uman și deseori în specific național”.

Eu personal, cea care prezintă rîndurile de față, am încercat într-un moment de exaltare poetică pro Topîrceanu să alcătuiesc o parodie, să prind cât mai multe asemenea imagini. Consider ca notă personală de a vă prezenta această parodie: Veți costata dacă am reușit sau nu:

TOAMNA

Parodie după George Topîrceanu de Melania Rusu Caragioiu

▪ De atîta vînt și ploaie

Se strică florile,
Chiar și frunzele se-ndoaie;
Se sufocă morile...

Trece vîntul pe cărare,
Val – vîrtej, ca un tehui,
Face tot ce îi năzare
Și nu stă la locul lui.

A ieșit cămașa udă
Să-și usuce cutele
Și se leagănă pe rudă,
Ca la aer, fotele...

Eu mă duc să-mi plimb vestonul
Ocolind băltoacele,
Urlă toba și trombonul
Stîrnind iarmaroacele.

În poezia lui Topîrceanu găsim toate sentimentele omenești. Sub acest aspect excelează și în poezia erotică.

Este declarat și un neoclasic după modul în care exprimă ideea, dar și un realist privind exprimarea conținutului. Ar fi greșit să fie considerat un umorist, pentru că umorul său constituie modalitatea de a da valoare atractivității subiectului Exemplificăm, în poezia:

Primăvara

„După atîta frig și ceață

Poți citi în palma toamnei
Cînd sunt bune poamele;
Podgorii în Dealul Doamnei,
Îmi atîță toanele.

„Sînt” gârbov de-acuma, frate:
Mă ajută soarele
Să- mi mai dezmoțesc „cel” spate
Și să – mi duc picioarele .

.....

Mă-ntinsei la vorbă lungă
Cu ulcica goală-n mînă;
Vîntul bate frunza-n dungă,
Și – mi șoptește : - vezi de stîna !!!
Montreal, 2003

În bătaia penitei

„Iar s-arată soarele,
„De-acum nu ne mai îngheață
„Nasul și picioarele...
Sau în poezia erotică:
Drum
„Peste firea mută doarme
„Cerul plin de stele,

„Patru plopî ascund în umbră
„Casa dragei mele.
„Dar mi-a fost pe semne calea
„De-un dușman ursită,
„Am găsit lumina stinsă,
„Ușa zăvorâtă!

Poezia lui Topîrceanu este îmbogățită prin folosirea ingenioasă a hazului prin care se obțin efectele de umor, persiflare, durerea și toate sentimentele sau senzațiile pe care el le atribuie subiectului său însuflețit sau nu.

S-a subliniat faptul că Topîrceanu este creștin. Alegem spre exemplificare poezia „Psalm”, dar în această pezie, în acest gen de poezie pare șters devotismul datorită multelor calambururi:

„Îngerul tău merinde nu-mi prea dete,
„Eu însă, niciodată din bărdace
„N-am fost băut fără să-mi fie sete,
„Nici am mâncat vreodată ce nu-mi place...”

Moartea este privită de poet ca o integrare naturală a însului, încoronat sau om simplu, în huma care l-a născut, fiind acoperit pentru totdeauna de cântecul perpetuu al naturii, mult mai vocală, sau mai terifiantă decât durerea și amintirea lăsată celor dragi

Din.. Balada Morții”, apărută în 1919, redau:

„Astfel tot mai neștiut,
„Spre adânc îl fură
„Și-l îngroapă-n sânul mut
„Veșnica natură...”

Topîrceanu este un poet liric, cântând profund sentimentele pe care ni le transmite prin puterea alcătuirii versului său. Un asemenea exemplu, spus pe toate buzele, este „Balada chiriașului grăbit :

„Eu nu știu limanul spre care
„Pornesc cu bagajul acum,
„Ce demon mă pune-n mișcare
„Ce taină mă-ndeamnă la drum,
„Dar simt că m-apasă pereții, -
„Eu sunt chiriaș trecător:
„În scurtul popas al vieții,
„Veau multe schimbări de decor,”

Topîrceanu rămâne în afara luptei pe teme sociale ale epocii sale, limitându-se la orientarea sa de clasic realist în creația sa literară. El rămâne perseverent modului său figurativ de a scrie, reușind cu mare artă metafortizarea naturistă a tot ceea ce l-a inspirat din problemele de fiecare zi a omului simplu.

În lirica sa Topîrceanu vorbește despre om și prin menirea sa poetică și arta sa reușește magistral și original să ducă la îndeplinire acest deziderat. De aci și marea popularitate a scrierilor sale.

George Topîrceanu Opere:

Balade vesele și triste, București, 1916,
Parodii originale, București, 1916,
Amintiri din luptele de la Turtucaia, București, 1918,
Strofe alese. Balade vesele și triste, Iași, 1920,
În ghiara lor. Amintiri din Bulgaria și schițe ușoare, Iași, 1920
Migdale amare, București, 1928,
Scriori fără adresă, proză unoristică și pesimistă, București, 1930,
Pirin-Planina. Epizoduri tragice și comice din captivitate, București, 1936,
Minunile Sfântului Sisoe, roman satiric neterminat, publicat postum, 1938,

Bibliografie: N. Ciobanu, „Topîrceanu, „Biblioteca pentru toți, 1961,

Referințe critice de pe internet. din George Călinescu, Alexandru Săndulescu, Dinu Pillat

În bătaia penitei

DIDACTICA

prof. DANESCU PROCOIAN Maria Manuela

IMPORTANTA STUDIERII LIMBILOR STRAINE

„Fiecare limba noua este asemenea unei ferestre deschise“
(Frank Harris)

În prezent ne aflăm în plină eră a globalizării, astfel încât cunoașterea unei limbi străine este o necesitate. Cunoașterea unei limbi străine înseamnă, în primul rând, posibilități mult mai mari de comunicare și acces la culturi noi. Acest aspect nu poate fi ignorat cu ușurință, întrucât lumea întreagă se îndreaptă către o mai bună comunicare la nivel internațional.

Limbile străine reprezintă pasaportul tău către ceilalți oameni. Ele te ajută să comunici eficient cu străinii cu care vii în contact, fie că ești la muncă ori în vacanță.

Limbile străine sunt folosite în toate domeniile, ele aduc oamenii aproape și leagă continente, leagă țări, leagă culturi și civilizații.

Cunoașterea limbilor străine este un atu pentru toți cetățenii europeni ai secolului al XXI-lea. Tinerii trebuie să conștientizeze care sunt avantajele ce derivă din cunoașterea mai multor limbi străine.

Învățarea unei limbi străine reprezintă o investiție în viitorul tău. Asimilarea unei limbi străine de circulație internațională, cum este limba engleză, te va ajuta să te descurci excelent într-o mulțime de țări din lumea întreagă.

Surprinzător, dar adevărat, s-a demonstrat că învățarea unei limbi străine duce la îmbunătățirea cunoștințelor referitoare la limba nativă a unei persoane! Explicația? Este simplă. Procesul de învățare, studiul, te determină să îți analizezi cu atenție propria limbă, să înțelegi regulile sale pe care până atunci le percepeai ca atare.

Stăpânirea a cel puțin o limba străină te va ajuta să ai acces la slujbe în străinătate, iar în țară, să aspiři la joburi bine plătite, care presupun folosirea limbii străine respective.

Indiferent de motivele pentru care doriți să învățați o nouă limbă, trebuie să vă permiteți întotdeauna să explorați noi teritorii lingvistice. Învățarea mai multor limbi va servi întotdeauna pentru îmbunătățirea calității vieții și, chiar dacă nu utilizați limba respectivă în situații practice, aproape sigur vă veți bucura de timpul în care ați studiat limba respectivă.

Pentru a dobândi o bună competență comunicativă interculturală, tinerii ar trebui să dețină informații culturale în procesul lor de învățare a limbilor străine. Ei pot învăța și practica tiparele vieții cotidiene în cultura țintă prin participarea la activitățile orientate spre informare, pentru a cunoaște stilul de viață actual al culturii țintă și a compara acest stil de viață cu cel al propriului stil de viață, pentru a găsi asemănările și diferențele. În acest fel, tinerii se pot pregăti mai bine pentru comunicarea zilnică și cu orice altă situație cu care se pot întâlni, pentru a îmbunătăți abilitățile necesare unei comunicări eficiente și pentru a spori gradul de conștientizare și sensibilitate culturală.

Bibliografie:

Neacșu I. (1990). Metode și tehnici de învățare eficientă. București: Editura Militară.

Kramsch, C. (1993). Context and Culture in Language Teaching. Oxford: Oxford University Press.

În bătaia peniței

